

WAJDOWSKE ALPINISTIČNE VESTI

31

WAV

Wajdovske alpinistične vesti št. 31

Uvodna beseda urednika

Tokratna številka obsega pomlad in poletje od aprila do sredine septembra 2015. Gre za najobsežnejšo številko dosedaj, pokriva pa dobrih pet mesecev, kar samo po sebi priča o velikem razmahu ajdovskega alpinizma. Boštjan, Simon in podpisani smo pomembno soustvarili prvi ultra trail v dolini – UTVV - Ultra trail Vipava valley.. Z istrsko ultro začenjamo tudi tokratne že 31. vesti. Bravo Simon. Ogromno dobrih vzponov, Vidova maša sprave 8/a v Beli, dvoje počitnic v Pakli, plezarija po Dolomitih, foto delavnica. Alpinistično šolo je končala nova generacija tečajnikov. Balvan pri izviru Hublja pa je vse bolje opremljen. Skratka aktivno, lepo in zajebano! Ožbej Marc

Kazalo:

1. 100 milj Istre.....3
2. Medo, Osp.....6
3. Kovk, Čukov raz in Steber.....7
4. Alpinistina šola.....8
5. Predprvomajska Pakla.....9
6. Vipera.....14
7. Fotografska delavnica.....15
8. Veliki Klek.....16
9. Bratvoska V+/IV+.....18

10. Centralna v Babi.....19
11. Hudičev steber V-/IV+.....21
12. Pakla junija.....22
13. SZ steber.....23
14. Hornova.....24
15. Šutings.....25
16. Velika Cima.....27
17. Cortina.....29
18. Wisiakova.....30
19. Falzarego.....32

20. Prečenje Mont Blanca.....33
21. Krobath – Metzger.....34
22. Dolga nemška.....36
23. Akademska Vežica.....38
24. JZ raz Mangrta.....40
25. Kolofon.....41

100 milj Istre

»zgodba ultramaratonca...«

Simon Ušaj

Vse dogajanje okrog zaključka **100 UTVV** in pozitivna energija, ki se je nabrala med tekači in prostovoljci me je spodbudila, da kljub časovni distanci meseca dni tudi jaz kaj napišem nekaj glede mojega teka (oziroma bolj pohoda) po Istri, ki se je zgodil sredi aprila 2015. Lanski zapis sem končal približno tako. »...Na progi je bilo veliko trenutkov, ko bi najraje odstopil...Takrat sem rekel »ne grem se več«. Danes vem, da je to **bil samo trenutek**. Kot je veliko takih trenutkov v naših življjenjih, ko ne vztrajamo več, rečemo kaj narobe, se ne potrudimo, sprejmemo napačno odločitev. Trenutek, ki opredeli naš uspeh ali neuspeh. Pa vendar sedaj, po tednu dni, sicer sprejemam odstop kot poraz vendar tudi kot izkušnjo, ki me je nekaj naučila. Kot je rekel Winston Churchill: **“Success is going from failure to failure without losing enthusiasm”**. In leto 2014 je šlo naprej ter prineslo še veliko uspelih in pa tudi neuspelih projektov. Zaključilo se je z nočnim romanjem z Brankom (skupaj z brati Kodelja je na 100 UTVV tretje mesto v štafetah) po poti treh svetišč – dobra priprava za nočne pohode. Na koncu tega »romanja« sem že vedel... vedel sem da v letošnji Istri odstop zaradi utrujenosti ni opcija. Izjema bi bile poškodbe, ki bi mi onemogočile hojo. Vmes je bilo nekaj treningov (kot vedno nikoli dovolj) Odkril sem nekaj novih področij npr. vas Planina, Ostri vrh,... pa tudi na zahodnem delu Čavna se vedno kaj novega najde. Treninge sem opravljal bolj tako. Več z muko kot z

Ožbej Marc, Simon Ušaj in Rok Brecelj v Buzetu, cilj je videl samo odlični Simon

nekim užitkom. Bolj zaradi tega ker sem vedel da koristijo kot pa zato ker bi se z velikim veseljem pripravljal na tekmo. Pa kaj čmo, takle mamo. Dober trening pa je bil tudi 46 dnevni post.

Odhod od doma in iz Ajdovščine je bil klasičen. Zvečer priprava stvari, do 14:00 služba nato pa po Ožbeja in gas proti Umagu. Tja sva se vozila bolj kot dva penzionista, ki gresta na kalamare ne pa kot dva visoko energična mladeniča, ki bosta čez nekaj ur štartala na eni

najdaljših tekem v Evropi. V Umagu je že čutiti nemir med tekmovalci. Še več pa ga je na startu v Labinu: motivacijska glasba, pice, obloženi kruhki. Ožbej je skuhal pašto katero sva si privoščila tik pred štartom (strokovno se temu reče »carbo loading«).

Čeprav za to pri nama itak ni prave potrebe. Tako ali drugače samo nekaj ur delujeva na glikonen ko pa **telesa preklopijo na maščobe lahko delujeva še nekaj dni**. Na štartu je šlo vse narobe kar je bilo lahko narobe. Tiščalo me je na veliko in malo potrebo, čevlji so me tiščali, iz neba je roselo, ... Vsi ostali tekmovalci so delovali veliko bolj natrenirani... Skratka tisti občutek, ko si nekje kamor ne spadaš, pa vseeno si nekako tam. Nato odštevanje in gremo...

Prvih 20 km se resnično nisem dobro počutil. Nato pa sem se na okrepečevalnici olajšal za ene 2 kg dreka, spil kavo in pojedel banano ter čokolado. Takrat sta se telo in um nekako ulovila in sem šele zares začel. Žal pa je prav ta prva okrepečevalnica bila nekako usodna za Ožbeja. Kombinacija Coca Cole, mokre majice in še česa so povzročile negativne reakcije v telesu in od tam naprej je bil bitko s sabo. Na 40 km sem mislil, da ima samo krizo zato sem ga priganjal. Ko pa sem na enem vrhu videl da resnično ne gre sva si priznala, da se morava ločiti. Za to mi je bilo močno žal še

posebno ker sem razumel kako se počuti – približno enako kot sem se jaz lani). Ožej je imel zagotovljeno spremstvo in prevoz s strani prijatelja Petra (ki naju je spremjal po začetnih okrepčevalnicah) in torej ni bilo straha. Jaz pa sem šel naprej v iskanju pustolovštine (in še česa za kar ne vemo točno kaj to je).

Po Čičeriji in tudi kasneje nekje do 100 km dež ni padal ampak je lili. Ob temu je po vrhovih Čičerije pihala zelo močna burja. V teh razmerah se je veliko sotekmovalcev podhladilo in nekaj so jih celo morali hospitalizirati. Na zadnjih 10 km po Čičeriji in predvsem na zadnjem vrhu z imenom Žbevnica (pred Buzetom) je gotovo pihalo preko 100 km/h – »ma sej smo wjeni«. Obenem pa je naletaval sneg in leden dež. V okrepčevalnici pred tem vrhom (Trstenik) so se stiskali in greli sotekmovalci in čakali GRS da jih pride iskat. Skratka bilo je kar pestro.

Sam pa sem užival. To je to, to je tisto tapravo. Na vrhu Žbevnice po grebenu sem moral hoditi bolj narazen in se obenem močno opirati na palice, da me niso sunki burje spravili iz ravnotežja (obenem pa je leden dež prav bičal moj obraz. Ta zgodba se je dogajala nekje na 75 kilometru (še slabih 100 km do konca). **in takrat sem zaklical bojni krik »ULTRA!!! – to je to!!«** in z velikim veseljem in radostjo v srcu odtekel proti dolini to je Buzetu. V Buzetu sem prižgal telefon da javim Renati da sem v redu in da (SEVEDA) nadaljujem. Obenem se mi vsuje število spodbujajočih SMS od prijateljev doma – hvala vsem!!! Renata mi pove, da spremja moj napredek po internetu (evidenca na kontrolnih točkah) in da sem od zadnje točke prehitel kar veliko tekmovalcev. No, ta je pa nova?!? Navadno je to obratno oziroma celo progo ne prehitim

nobenega sedaj pa menda celo pridobivam mesta. Sem se počutil že kar malo važen in atletsko razpoložen. Je pa v Buzetu (kot je opisal en sotekmovalec) bilo kot v **bolnišnici na bojnem polju**. Povsod so ležali premočeni, premraženi in utrujeni tekači ter se pogovarjali, da letos pa res ni za nikamor in da je bolje odstopiti. Spoznal sem, da v takem okolju ne bom dolgo ostal odločen oziroma motiviran. Ker je zunaj močno lilo se tudi nisem preoblekel in preobil nogavic saj sem vedel, da bom kmalu spet moker. Raje sem na

hitro pojedel 2 porciji pašte, sendvič s salamo, spil 1 liter toplega čaja in odšel sem v deževen dan. Okrepčevalnico sem zapustil sam in začel teči. Teči po 85 km in 19 urah – tudi to je nekaj novega.

Sledil je relativno brezvezen in nič kaj lep odcep proge kjer sem preko blata, hribov in dolinic z odločno in hitro hojo lovil ostale tekače in jih tudi prehiteval. Malo pred zadnjim vzponom na kontrolno točko Draguč (108 km) pa sem videl tekmovalca, ki je hodil v nasprotni smeri. Mislil

sem, da je kakšen domačin. Nato pa slišim nekaj domačega v stilu »**kuku grje**«. Bil je Elvis, ki je skupaj s Stanko, Meto, Dejanom in Blažem prišel nuditi moralno podporo na tekmi. O tem se pred tekmo nismo dogovarjali saj nočem s mojimi neumnostmi nobenega preveč obremenjevali pa vendar so prišli. Bilo mi je lepo vendar hkrati kar nekoliko nerodno, ko sem kar naenkrat iz popolne samote dobil tako veliko spremļevalno ekipo, ki je bila očitno odločena, da me bo spremljala do konca. Sedaj pa res ne morem odstopiti. Z Elvisom sva nato sama predelala 20 km blatnega polja in nekih 800 višinskih metrov preko Zamaska (lanske točke odstopa) do Motovuna. Pred Motovunom me je začelo močno lomiti spanje in bi se kar ulegel. V Motovunu okrepčevalnice spet ni in ni bilo. V kombiju se preoblečem, dam obliže na žulje in v spremstvu sedaj že velike spremļevalne ekipe gas naprej. Začelo se mi je že kar spati tako da sem hodil in spal po konci. Vsake toliko časa me je korak v lužo ali pa kamen zbudil. Meta pa me je držal usmerjala levo in desno. Vmes sem v gozdu videl prepade, kapelice in hotele...skratka **nič kaj olimpijsko nisem obdelal tega dela proge** pa vendar.... Stanka je na okrepčevalnicah skrbela zame kot, da bi bil gost najboljših hotelov in tako mi resnični ni nič manjkalo. Vzdušje je bilo ta pravo in smo lahko še kaj zapeli.

Preko muk, **pesmi borbe in upora** ter malo obupavanja pa se je začel delat dan. Dan je moj zaveznik,...dan je super. In kilometri so šibali (ok – bolj potekalii) naprej, 150, 158, 167,... morje je delovalo že tako blizu pa vendar ga ni in ni hotelo biti. Nekaj km pred ciljem zagledam daleč v travi znano postavo in stečem proti njemu. Bil je Ožbej. Kljub utrujenosti in razočaranju zaradi odstopa se

je zjutraj ponovno usedel v avto in odpeljal v Umag, da bo z mano ob koncu. Hvala. In hvala tudi vsem ostalim, ki ste mi poslali SMS sporočila ali me preko pozitivnih misli spremljali od doma. Pomagala so. In predvsem hvala Elvisu, Stanki, Meti, Dejanu in Blažu za spremljavo v zadnjem delu tekme. Zaradi hvaležnosti zaradi vse moralne pomoći doma in tudi ob progi so mi proti koncu že hodile solze v oči....

Od 187 tekačev, kar se nas je zbral na startu (in že zato moraš biti dober) nas je zaključilo 95. Sam se sem uvrstil na **55 mesto z časom 39 ur in 6 minut**. Prvič, da sem se na kakšnem večjem tekmovanju uvrstil med prvih 50 % – ampak tokrat mi je šlo vreme na roko J in imel sem tudi najboljšo spremļevalno ekipo. Sedaj pa naprej pa naprej v iskanju novih poti. V maju leta Gospodovega 2015,

Medo, 5c, 110 m

»sočno in lepo...«

Marijan Močivnik

Sončna nedelja, prvotni cilj (Glinščica) je menda prelahek in se v avtu spremeni v Osp. Tam tudi s policijskim posredovanjem iskanje parkirišča, najprej neuspešno čredno iskanje vstopa v smer na napačni, zelo obljudeni strani stene, potem uspešno na pravem, manj obiskanem koncu. Barbi in Dean zlezeta Medota, začetni raztežaj še v prijetni snečki v vodstvu Barbi, potem kot prvi do konca v soncu pleza Dean. Z vrha abzajli, znatno število višincev brez stika s steno, šofer nekajkrat pritisne na sprožilec fotoaparata. Zaradi zastoja obračanje na črnokalskem klancu in do Divače čez Italijo.

Plezali: Dean Strosar, Barbi V. Močivnik, Marijan Močivnik

Datum: 29. marec 2015

Smer: Medo, 5c, 110 m

Foto: Marijan Močivnik, www.studio-ajd.si

Čukov raz (IV/III-IV), Steber (V-/IV) Kovk

»v pričakovanju kač...«

Egon Pavlica

Kovk nas je v četrtek 9. aprila že drugič gostil. Če nam je prejšnji teden mrzel veter malce pregnal kače, smo se tokrat ob lepem sončku previdno in "glasno" pomikali čez skale. Nekaj jih je sicer ob prvem pogledu zapustilo steno, a smo hvalabogu peljali smer precej cik-cak, da ni prišlo do nesreče. Plezali smo do teme v upanju da bomo videli čuka – a beštja je verjetno šel pohajat gor na goro ;). Žal so dnevi vse toplejši, in Kovk bo počakal na jesen.

Plezali: Barbi Močivnik, Andraž Mavrič, Egon Pavlica, Jure Ličen in Jure Uršič
Datum: 2. in 9. april 2015

Smer: Kovk, Čukov raz (IV/III-IV) in Steber (V-/IV) oba 110 m, oba 2h

Alpinistična šola...

»vaja dela mojstra...«

Dean Strosar in Marijan Močivnik

1.) V okviru alpinistične šole smo v nedeljo 19.4.2015 v Vipavski turi ponavljali reševalne manevre. Sonce je prijetno grelo tečajnike medtem ko so kvačkali s striki. Prelep ambient Vipavske ture in prelep razgled na zgornjo Vipavsko dolino nam je polepšal nedeljo.

2.) V nedeljo 17.5.2015 smo se v sklopu alpinistične šole (AŠ) v plezališču Dolga Njiva izpeljali še zadnje utrjevanje vrvnih manevrov pred zaključnim izpitom alpinistične šole. Tokratnega ponavljanja so se udeležili štirje tečajniki. Prisotni tečajniki so pokazali, da so v učnem procesu pridobili osnovna alpinistična znanje. Do zaključnega izpita je še nekaj časa in če bodo tečajniki v tem času pridno utrjevali in vadili vrvne manevre, sem prepričan, da bo velika večina, brez težav opravila izpit za mlajšega alpinističnega pripravnika.

Predprvomajska Pakla...

»the text in 46 smeri...«

Matic Štrancar

Kje: Paklenica

Kdaj: Vikend pred prvim majem

Kdo: AO Ajdovščina + AO Vipava

Kdo: Zakonca Močivnik, zakonca Koren (AO

Vipava), Danijel Lozar, Jure Ličen, nekdo, ki se
špila načelnika, nekdo, ki so mu srajčico sešili in
moja malenkost, ki živi v iskanju 'good times'

Vreme: Solidno

Vzdušje: Prešerno

Povprečna starost: Ne bi

Karakterji: Težki

Smeri: Dolge in zajebane

Koliko: Veliko

Hrana: Kvalitetna

Pijača: Tudi

Spanje: Srednja žalost

Kombi: Velik

Dinko?: Še obstaja

Morje: (Baje) mrzlo

Potok: Zagotovo! mrzel

Kroatice: Lušne

Slovenke: Še bolj

Petek proti večeru se ubacim v Oplov kombi, v Postojni isto storil še Jure in pičimo proti Pakli. Ker je edina stvar, ki drži moralno na daljši poti glasba, je bilo esencialno najti pravi repertoar.

Vrteli smo se med Boss-om (lepoteč, ki prepeva, da je bil rojen v USA), tipom s trakom v laseh, ki twista pri bazenu, štirimi tipi, za katere sem kot mulc mislil, da so vsi isti in so začeli kaditi marihuano, ko se naleteli na tipa iz ZDA, ki smo ga ravno tako poslušali in ima zagotovo grši glas od Bieber-ja Justina. Po Senju pa sem vedno bolj dobival hud občutek nostalgijskega. Pestra druščina, morje, barčice, Hrvaška, kapljica rujnega in tisti pravi, ampak RES PRAVI OBČUTEK

NOSTALGIJE, ki mu je do popolnosti manjkalo samo še ... RIBLJAAAAAAAAAAAAAA

ČORBAAAAAAAAAAAAAAA

Stvari, ki sem jih bil pripravljen storiti, da bi slišal Ribljo Čorbo ... putana prodana bi postal ...

To bi bil mentalni odfu*, mislim,

WAAAAAAAAAAAAAAA ... Paklenica ... pozna ura ... tema ... eni štore postavljajo ... eni pri Dinku ... eni spijo ... eni pri morju ... in take stvari ... **se niti ne spomnim več vsega** ... Drugi dan penjanje ... eni zgodaj vstanejo ... drugi malo podaljšaj(m)o ... eni plezajo ... eni še izgubljeni v kozmosu ...

Večina je plezala, jaz pa sem bil tisti, ki se je Armstronga šipal in imel 'problem'. Nisem prišel na Luno, bil sem pa blizu. Sem raje kanjon obhodil, se uštulil v družbo dveh Zadrčank in z njima prepešačil pot do Planinskega doma. Tako, ko sem jima rekel, da jih imam 18, sem se preklel.

Vsek nadaljnji poskus dvorjenja je bil

nesmiseln. Mar bi rekel, da jih štejem 20 in sem študent medicine. Osemnajst letni šmrkavec, ki še mature ni naredil, res ni v njunem ranku. No, itak mi je ena izmed bejb, ko sem jo vprašal po številki

rekla: »Imam dječka«, kar je situacijo nekako ublažilo, saj sem tu našel vzrok mojemu neuspehu. Pustil sem ju pri koči in odpešačil nazaj proti Velikem Čuku v upanju nekaj presolirat. To sem imel namen storiti že nekaj ur nazaj, pa so mi jih nevede ukradli tisti dve varljivki.

Ti si kriva,
ljubezniva
deklica neusmiljena!
Ti me raniš,
ti mi braniš,

de ne morem spat doma.
... *Prešeren in take fore ...*

Z nahrbtnikom polnim opreme sumljivo gledam tiste zajle, ki naj bi peljale do smeri ... krajši vzpon ... najdem smer ... Hmm ... plezalke in magnezij gor ... razmišljjam nekaj ironičnega, če mi ne bi uspelo: nahrtnik s pasom, kompleti in ostalo alpinistično šaro je imel na hrbtnu in se med solo vzponom ubil ... mona ... prvi raztežaj mi uspe ... gledam drugega ... malce se mi je vrtelo v glavi ... nisem bil pravi ... usedem se na poličko ...

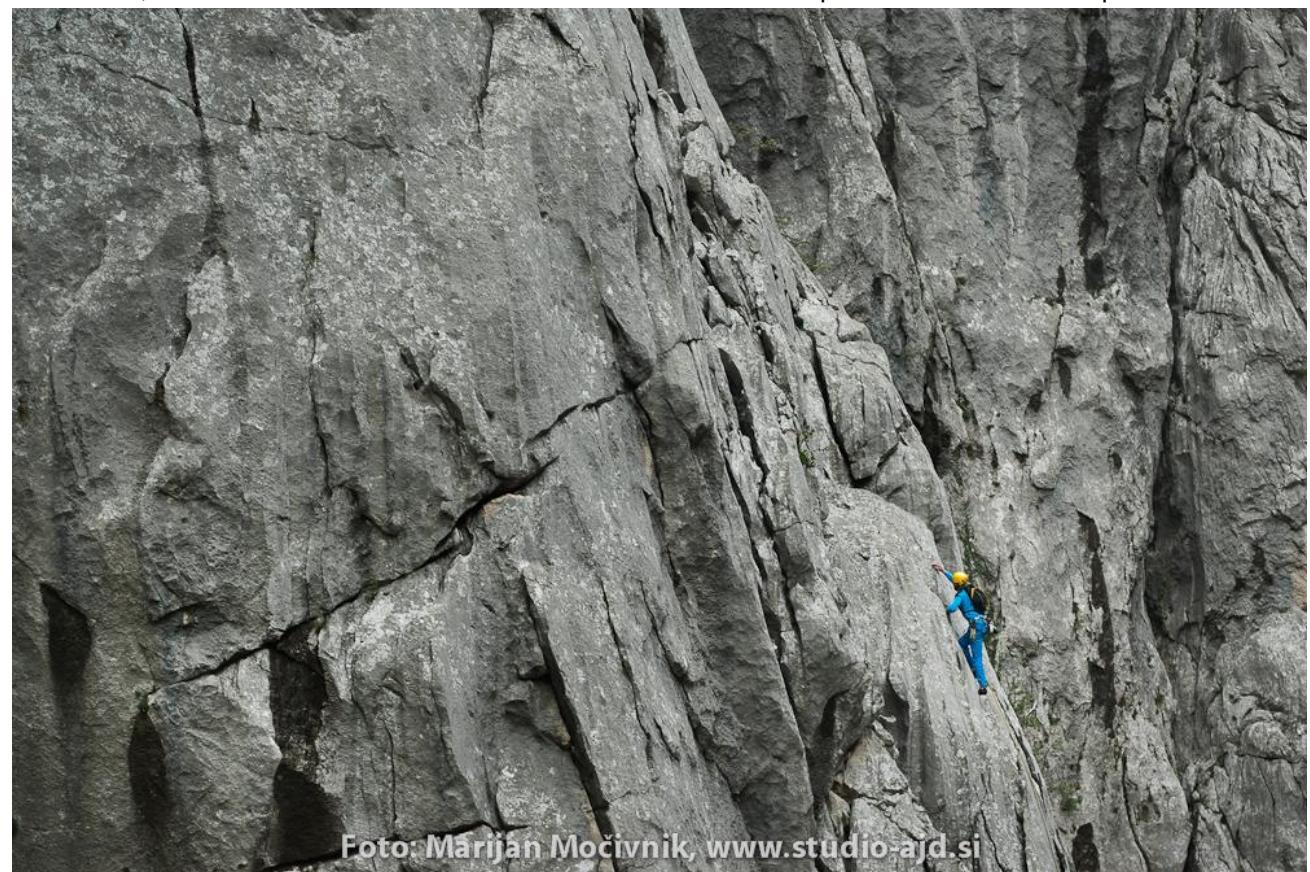

Foto: Marijan Močivnik, www.studio-ajd.si

gledam ... čakam ... kaj? ... božjo lestev verjetno ... vegetiram ... ali se reče hibernacija? ... meditacija mogoče? ... resignacija ... ma kaj jaz vem ... začneš malo razmišljati o lajfu ... ma saj smer ni težka ... in da mi je ne bi uspelo ... ali pa, da bi se v takšni smeri fardirbal ... mah jebeš to ... ni vredno ... minute tečejo ... pokliče Vid ... greva plezat? ... odleglo mi je ... kot Bond sem dobil privilegij: Die another day ... he he ... juhey to life ... odpravim se proč iz danger zona ... nova smer ... tokrat na štriku ... Dreaming a lost friend ... sestop je bil beden abseil ... **opazovanje deklet – one naju, ne obratno!** ... ni samo v plezanju, važen je tudi stil ... kamp ... hrana ... pijača ... spanje ...

Nedelja je bila produktivnejša od sobote ... skoraj sva z Vidom Kačo splezala ... skoraj ... prve dva cuga zmogla brez težav ... »**kurc in Frančkova trojka**« sva preklinala subjektivnost težavnosti ... mislila sva, da je tisti Franček res utrgan, če je tisto zanj trojka ... in kasneje izvedla, da sta bila prve dva cuga 'en pikič' več kot trojka ... ker, sva si mislila, če je bila tisto trojka, kaj naju šele zgoraj čaka ... mah, ta **Kača** je bila ena čudna smer ... nisva je, nisva ... najtežje nekako sva splezala ... seveda v drugi smeri ... Kača pa ni šla ... mogoče premal kompletov ... mogoče psiha prejšnjega dne (s strani obeh) ... mogoče mokra skala ... vseeno najtežja cuga po mokrem splezala ... mah, kaj jaz vem ... mogoče samo to, da nič ne vem ... greva **Brahma** plezat ... kao klasika ... 5c kamin mi je vzel voljo do življenja ... na vrhu zgrešiva smer ... na štantu ljubka Slovenka ... Bosti pove, da gremo v Zadar ... YESSSSS ... pohitiva ...

... in ugotoviva, da je bila to samo še ena v seriji zajebavanja mladih intelektov v mozak ...

Alternativa so školjke pri Tinčku ... AO Vipava ... brez dela ni jela ... **odpiranje školjk** ... to sem jaz ... pretakanje moških solz ob čebuli ... to je Vid ... **neskončno pomivanje posode** ... tudi jaz ... jaz bom tudi enkrat star postal ... in **takrat bom satana v meni nad mladežem izživel ... iz vsake Pakle bom prišel z opranimi in zlikanimi capami** ... in čiste cipale bom stalno nosil ... in vedno imel pri roki eno hladno ... in zajtrk na mizi, ko se bom zbudil ... in štrik mi bodo nosili

... in drugo opremo ... in težke raztežaje bodo naprej lezli ...

Zadnji dan še produktivnejši ... plezam z Bostijem ... Big Wall ... speed climbing ... on suveren ... jaz malo manj ... hitra slovenska naveza naju lovi ... tudi midva kar hitra ... naslednjo smer plezam z Vidom ... mogoče je ime smeri, ki sva jo lezla, nekakšna variacija tiste Doorsove:

Riders on the storm ...
 into this house we're born ...
 into this world we're thrown ...
 like a dog without a bone ...
 an actor out on loan ...
 riders on the storm ...

Spet kamp ... pakiranje ... 'starejši' se zlažejo, da nisva z njimi in ni nama treba kampa plačat ...
 tako sva privarčevala pare ... in jih Dinku pustila ... aja, tudi kanjona nisem plačal ... sem raje Dinku pustil ... oh, ta Dinko ... nekdo je bil celo tako pozoren in mi v potovalko konkreten kamen stlačil ... za spomin verjetno ... se mi zdi, da vem kdo je bil ... payback za puklo gumo? ...
 hahahahahahahah ... in še neke plodove ... še zelene ... in neužitne ... kao odrasli in zreli ljudje ... eh ... **platimo Dinku i odlazimo kući** ...

In zdaj sedim pred računalnikom in poslušam, ne boste verjeli, Ribljo Čorbo, komad : Svirau je Dejvid Bouvi. A ni čudovito, ta prepletost mislim, kako vrhunski band prepeva o ravno tako vrhunskem ameriškem muzikantu in potem še črnca, ki je bil pri padalcih in na kitaro svirau, omenijo. In potem še tistega, ki na kitaro en najbolj znanih rifov špila: Dem n wadi. In še Donovana in opet Dilana omenijo. Ihaaaaaaaaaaa, I love rock'n'roll...

Drugače pa ima Riblja Čorba boljše komade ... Volim, volim, volim žene ... Amsterdam ... Nemoj, da ideš mojom ulicom ... Avionu slomiču ti krila ... Rokenrol za kučni svet ... Ostani djubre do kraja ... Nemoj srečo, nemoj danas ... Muzičarji koji piju ... Pekar, lekar, apotekar ... Lud sto posto ... Dva dinara druže ... Rekla je ... Baby, baby I don't wanna cry ... Kad sam bio mlad ... Lutka sa

Foto: Marijan Mocičnik, www.studio-ajd.si

naslovne strane ... Pogledaj dom svoje anđele ... Ali pa Prijava Kazalište ... Kiše jesenje ... Marina ... Črno bjeli cvet ... Mi plešemo ... Ne zovi, mama, doktora ... Ali pa Bijelo Dugme ... Napile se ulice ... Ne spavaj mala moja muzika dok svira ... Hajdemo u planine ... S tako glasbo ne moreš zgrešiti. Ne moreš... Še posebej če greš v Paklo. In imaš žlahtno pod zamaškom. In party hard družbo. Naslednjic zagotovo vzarem par CD-jev te glasbe. In potem lahko mirno umrem.

Iščem besede za zaključek, a jih ne najdem. **Slova šus.** Tukaj pa me niti ne gane. Saj tako ali tako ni slovnično napisano. Niti razumljivo za večino verjetno. Saj sploh ni važno.

Vseeno ugotavljam, da sem to Paklo kar dobro speljal. Mislim, tja sem prišel v stilu plezalcev iz prošlih godina, prošli prošlih godina. Nek zagon tistih dni in tistih ljudi je mogoče tudi v meni, glasbeno sem zagotovo zakoreninjen v preteklosti,

upam le, da bom lahko tudi plezal tako. Mislim, tisti 5c kamin v Brahm sta moža prvič ponovila na fraj, z slabim varovanjem, jaz pa ... Ma dobro. Ko bi vsaj kempali pod Aniča Kukom in ponovno organizirali tiste epske climbing žure, to bi bilo to. Skratka, kar je meni do sedaj znano, se v Paklo ne hodi samo plezat. **Hodi se v Paklo!**

Matic 'z lozic

Aja, pa še kratka anekdota o tem z'lozic, ker je ravno Tinček, omenjen prej, temu botroval. Kot prvošolček sem moral pred množico ljudi v dvorani citirati nakaj, kar nam je učiteljica sestavila, in sicer: »**Sem Matic in prihajam iz Lozic, ker imam hitre noge mi telovadba odlično gre**« To mi je ostalo v spominu in kar nekaj let pozneje sva v Črnem kalu s Tinetom (AO Vipava) plezala, logično. Skratka, gledam enega tipa, ki je bil na las podoben, ampak nisem bil prepričan, ampak res je iz gledal kot ... in ženo je poklical Marija ... in dobro je plezal... Pristopim do njega in vprašam:

»Ma vi ste Andrej?«

»Ja« mi odgovori.

»Štremfelj?« se ne dam.

»Ja« potrdi moje domneve.

»Aaa, lepo lepo« nadaljujem.

Vključi se Tine: »Ti se ne boš predstavil?«

»Jaz sem pa Matic iz Lozic«

P.S. načelnika

Poleg literarnih izlivov zagnane mladine, podajam še nekaj bolj oprijemljivih dejstev Pakle.

Od 25. 4. do 27. 4. nas je bilo v Pakli 9 sotrpinov splezali smo 46 smeri.

Foto: Marijan Močivnik, www.studio-ajd.si

Vipera

»kača šausne...«

Marijan Močivnik

Predvčerajšnjim. Pogosto zelo obljudena steza pod Oltiškim oknom nad Ajdovščino. Zmerno kondicioniranje. S sinom. Sestop. Jaka pred mano. Itak. Tek. **Šus v njegovo nogo.** V gibanju. Rezultat prilagam. Možnost: ugriz kače. A fak, domnevne mrcine nisva videla...Urgenca v Ajdovščini. Jaka se slabo počuti, dobi infuzijo in sredstvo proti slabosti. Sicer na telefonu pokažem kapitalnega modrasa, ki sem ga blizu današnje lokacije posnel marca, **a zdravnica določi, da tako velikih kač, kot bi, glede na razmik med ranicama,** moral biti najin primerek, v Sloveniji NI! Sic! Stanje: slabost z bruhanjem, modrenje okoli ranic, otekanje noge, mrzlica, občasno sunkovito dihanje, pozneje še bolečine v trebuhu in hrbtni, nestrjevanje krvi ... Zdravnica to pripiše možni alergiji na neko rastlino ki naj bi Jaka oplazila med tekom, dehidraciji (a Jaka je za razliko od mene – ki s tem itak nisem imel težav – na kondicioniranju celo imel in tudi pil vodo), slabi kondiciji (nisva ravno vzorna športnika, a za svoja leta prebavim tistih dobrih 500 višincev na Okno hitreje od marsikoga mlajšega, Jaka je pri svojih dvajsetih letih hitrejši od mene), sončarici (a ker res nisem ravno ljubitelj nažiganja sonca v glavo, sva šla kondicionirat šele

okoli 18.00) in psihični reakciji (ker se je pač verjetno nečesa ustrašil, morda namišljene kače). Na svoji službeni poti s Štajerske se nama na urgence pridruži še Barbi. Jaka se počuti vedno slabše. Po infuziji ga odpustijo, lahko gre domov. Za vsak slučaj (če bi se ponoči nadaljevale težave) dobi še napotnico za bolnico v Šempeteru. Z vrečko za bruhanje v roki in z nogo, ki je ne more več premikati, ga z Barbi s težavo namestiva v avto in raje takoj šibnemo v Šempeter. Nekaj preiskav (EKG, krvna slika ...) in telefonsko posvetovanje s toksikologom v Ljubljani. Glede na simptome zadeva ni nedozna. In nekako ni ravno psihičnega izvora. **Kačji ugriz.** Zdravnica s tem nima nobenih izkušenj, zdravnik z 20-letnim stažem med čakanjem na rezultate preiskav prosi za dovoljenje in si s telefonom posname ranici, tudi on še ni naletel na kačji ugriz. V Šempetru ni antiviperidnega serum (1 doza stane okoli dva jurja!). Helikopter! A helikopterska ekipa je v pripravljenosti samo do 20.00. Torej zdaj Jaka za vse solde z rešilcem in spremstvom na UKC, kjer ga prevzame toksikolog. Ob neprekinjenem monitoringu življenskih funkcij ponoči dobi protistrup. Prvo, najbolj kritično noč na srečo prestane dobro.

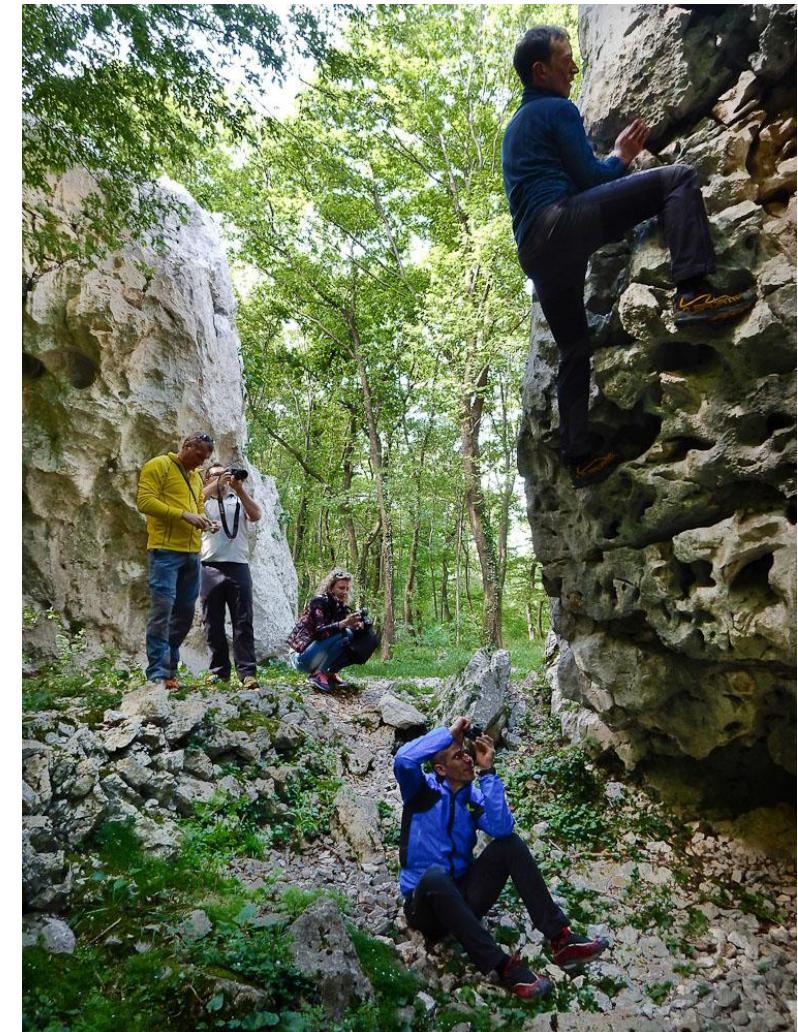
Fotografska delavnica

»mojster in pripravniki...«

Sobota, fotografska delavnica, neobvezna, osem udeležencev, toliko jih dogajanje predvidoma lahko prebavi, izkaže se, da res. Barbi zagotovi sveže krofe, Renata tudi. Danijel poskrbi še za domače pecivo in očitno ne bomo zelo lačni. Primož mi skrbi za podporo. Najprej mučni del. Teorija. Kako nastane fotografija. Kaj k temu prispeva fotoaparat in kaj fotograf. In kako lahko tisto svetlubo, ki je na razpolago, potem ko smo jo tako ali drugače izmerili, na različne načine razdelimo med zaslonko in čas in kaj sploh je eno in kaj je drugo. In zakaj je to lahko pomembno. In zakaj včasih to brez škode prepustimo Indiju, ki je spisal softver za naš fotoaparat, drugič pa to ni najboljša odločitev. Nekaj primerov slik iz arhiva, nekaj s fotoaparatom v živo. Fleš direktno, fleš z odbojem, fleš direktno, a ločen od aparata. In podobno. Preveč naenkrat vsega. Itak. Vem. A vseeno. **Potem udeleženci na teren, nazaj s frišnimi fotkami, sledi debata.** Nekaj res krasnih slik in seveda potem zakaj je ta fotka boljša od one, pa primerjava med različnimi fotografskimi pogledi na isto dogajanje, pa kam ostriti človeka na sliki, kaj je danes zaradi ostre svetlobe skoraj nemogoče dobro posneti in za kaj je ta svetluba po drugi strani dobra, kako paziti na noge fotografiranca, pa na njegove roke, pa kje je glava in podobno in tu bi bilo še bolje, če bi fotograf

počepnil in kako lahko več izvlečemo iz po nesreči zajebanega digitalnega negativa kot iz nesrečno enako zajebanega dejpega. Izčrpani in polnih glav na kosilo in potem spet debata. Na koncu, namesto predvidenega drugega samostojnega škljocanja Renata, Dominik in Sandi izsilijo mentoriziran sprehod s fotoaparati med dobravskimi vinogradi in del jutranje in popoldanske teorije zdaj gnetemo še skupaj in v živo in tudi to menda ne izpade slabo. Pa spet debata in končno Barbi prispeva **še neetiketirano flašo svojega sauvignona 2014**, tistega ki se ga je scuzalo, kolikor ga je bilo na razpolago, na sestanku sekcijs ob nedavnem praznovanju Boštajnovega in Barbinega rojstnega dneva in končamo. Odzivi meni dobrodošli za morebitne naslednje podobne podvige. Za udeležence pa upam da tudi kaj koristnega. Če nič drugega, jasen napotek: kot je plezanje najboljši trening za plezalca, je fotografiranje najboljši trening za fotografa. Deanov fotografski prispevek v naslednjem zapisu je že deloma tudi rezultat opisane sobote.

Marijan Močivnik

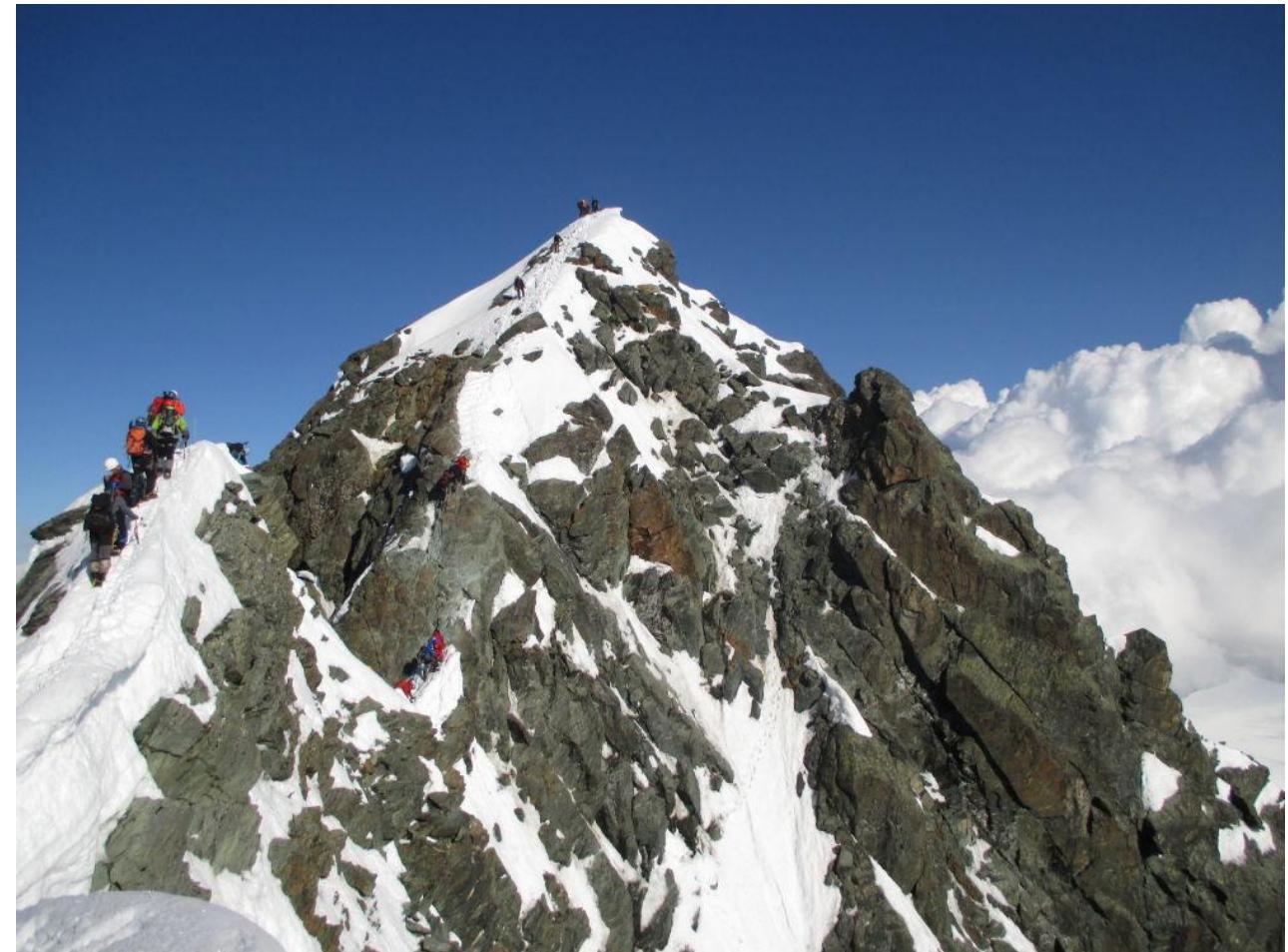

Veliki klek 3798 m

»skupna gornjevipavska akcija...«

Anja&Rozi

Großglockner/ Veliki Klek je že mnoge izzival, kot pravi Rutar (PV 1895, 1/9), da se z njim pomerijo in ga zmagajo, torej zakaj ne bi izzval tudi nas in zakaj ga ne bi zmagali tudi mi? Pri Neues Lucknerhaus (1918m) se uro pred polnočjo začne pravljično popotovanje naše sedmerice – vsaj tako se nam zdi v začetnih trenutkih zaleta. Nebo je jasno, temperatura in lahen veterc prijetna, zato takoj krenemo na pot pod tisočerimi zvezdami in vzhajajočo polno luno proti cilju, ki se nam belo sveti v daljavi. Hitro pridemo do Studl-Hütte (2802m). Ne obiramo se dolgo in po spodbudnih **besedah vodje ture, da imamo »le še 600 m višincev«**, nadaljujemo v zaletu proti koči – tisti neizkušeni, prilagojeni le na 2864 m n.v. pa nevedoč tudi bitki naproti. Prečenje snežne odeje je sanjsko, predvsem za tiste, ki se nam že spi...;) Vsak v svoje misli zatopljen se prepusti vodenju lunine svetlobe, vse dokler se ne navežemo v peterico do grebena (dva se vrneta v dolino). Čeprav sva punci v sredini, v tem ni nobene romantičnosti. Počasi nas jemlje, nekatere zaradi utrujenosti, druge zaradi višinske slabosti, spet tretje zaradi prepočasne hoje punc...khm... Kljub temu ali prav zato so fantje kavalirsko potrežljivi. Tik pred sončnim vzhodom pridemo do koče Erzherzog-Johann-Hütte (3454 m), kjer se nam odpre razgled na rožnato obarvane zasnežene vršace. Utrujeni in zaspani se pogrejemo v koči samo do sončnega vzhoda...zmanjka nam spomina.... Prebudijo nas močni »jutranji« sončni žarki dve uri za tem. Pravilno ugotovimo, da smo

sončni vzhod »čisto malo« zamudili. Na vrh se

podamo spočiti, sveži in živahni. To dejstvo oblaži

malo žalosten občutek, da bi lahko s sončnim vzhodom stopili na vrh. Pri vzpenjanju na Mali Klek prvič srečamo skupine ljudi, na vrhu pa obtičimo zataknjeni v zamašku na sedlu med Malim in Velikim Klekom. **Tu se pokažejo iznajdljivost in izkušnje našega vodnika, ki poskrbi, da se gužva razkadi.** Čeprav nas je tik pod vrhom Velikega Kleka objel oblak, lahko rečemo da smo imeli razgled, sonce in novi vrh v žepu. Ob sestopu se počutimo s Klekom tako domače, da se prepustimo snežnemu rajanju, spustimo se po riti do koče Johann in se od tu dalje navdušujemo nad razgledi, ki nam jih je ponoči skrivala noč. Za nami je enkraten podvig, odlična ekipa pa na poti domov že kuje nove plane. Tako izgleda poročilo naše ture formalno. Neformalno pa ni bilo videti konca zafrkavanju, predvsem na račun tega, ker smo se **Ajdovskim ASom na turi pridružile neizkušene Vipavke.** Naključje, pomota, razdvojevanje ali povezovanje? Mogoče revolucionarno gibanje? ;)) Vsekakor spoznavanje, v katerem ni manjkalo zabavnih zbadljivk in nepričakovanega zapovedanega kavalirstva Ajdovcev do Vipavk! Tale stavek vodje odprave smo popolnoma preslišale in pozabile: »**Fantje, bodite kavalirji do Vipavk, sicer bogve kaj bodo govorile o Ajdovcih!**«. Kako jim je kavalirstvo šlo od rok, si lahko preberete v Juretovem blogu (<http://jurelicen.blogspot.com/>)... Šalo na stran, da ne bo kdo narobe razumel: na zunaj in navznoter ni bilo vidnih nacionalnih razlik! Hvala, ker ste nas vzeli s seboj! Tura je bila več kot uspešna, zdaj ostajave dolžne organizacijo ene ture. Udeleženci ture: Simon U., Jure L., Marko O., Rozi H., Anja F., Lilijana & Uroš Čas ture: 7 h vzpona, 5 h sestopa, 2 h spanja in 6 h vožnje (in še je ostalo časa za pohajkovanje, delo in itd.) Višinska razlika: 1880 m

(od koče Neues Lucknerhaus) oz. iz Vrtojbe (61 m n.v.): 3737 m.

Bratovska, V+/IV+, 450 m, Srebrnjak

»obvozi vseh vrst na prvi pravi turi...«

Jure Uršič

V nedeljo 7.6. 2015 sva s Tadejem ob 3 ponoči štartala z avtobusne postaje v Ajdovščini. Namen je bil preplezati Bratovsko smer v Srebrnjaku. Ker je bila to moja prva »hribovska« smer ponoči zaradi vzinemirjenja nisem niti zatisnil očesa. Po 2 urah vožnje sva prispela v Zadnjo Trento. Počasi se je začelo daniti in pred nami sva zagledala mogočne stene trentarskih velikanov. Med njimi sta najbolj izstopala Jalovec in pa Bavški gritavec na koncu doline. Temperatura je bila primerena in ob hitrem tempu sva se hitro segrela. Med dostopom do stene sva šla mimo bivaka na planini Zapotok. Tam sva predramila neke druge alpiniste, zato sva pospešila da bi imela v steni prednost pred njimi v primeru da bi plezali isto smer. Vstop v smer najdeva takoj. Jaz na hitro naredim sidrišče, premečeva vse potrebno v en nahrbnik in si nadeneva opremo. Seveda ni šlo brez malice, nekaj lahkega za moč in energijo. Počasi se naveževa in Tadej začne z prvim raztežajem. Medtem ko ga varujem si ogledujem začetek in si rečem da to ne zgleda preveč težko. Kot bi mignil zaslism podri varovanje, rečem si »to je to« in se odpravim. Čez nekaj trenutkov Tadej zakriči »varujem!«, jaz mu odvrnem »plezam!« Začnem pogumno a kaj kmalu ugotovim, da je **hribovska skala zelo različna od plezališča**. Počasi prilezem do »štanta« in Tadej spet nadaljuje kot prvi. Vse se spet ponovi in ko začnem s plezanjem drugega raztežaja mi gre že

bolje, a ne za dolgo saj se po nekaj metrih zaplezam in se mi zataknem »štrik«. Tadej mi od zgoraj kriči da imam ogromno poličko, a jaz sem na polički 2 metra nižje kjer je prostora le za pol stopala. Ker ne gre ne levo ne desno, sem primoran splezati čez gladki trebuh. Med tem izrečem sam zase nekaj sočnih kletvic in razmišljjam »kaj mi je tega treba bilo, lahko bi ostal doma na lepo nedeljo!«. Ko prilezem na »štant« si oddahnem in takoj pozabim, saj sva se opravila

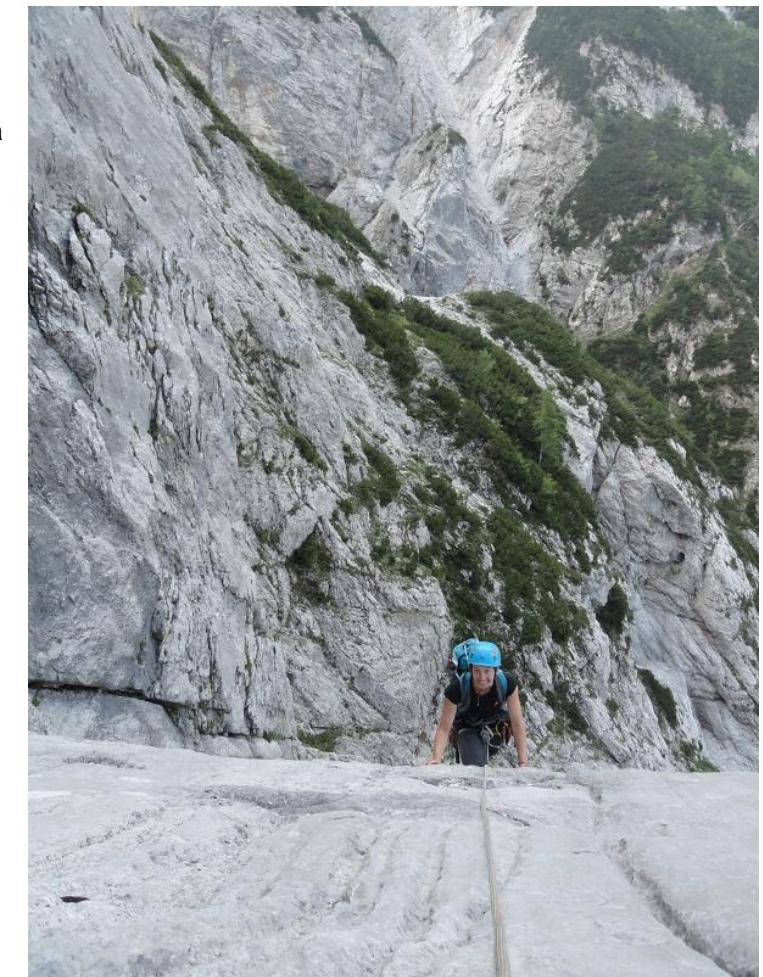
takoj naprej. Raztežaji so postajali čedalje težji, vendar je bila skala vedno bolj kompaktna in plezanje se je **postalo prava uživancija**. Z vsakim raztežajem sem bil bol sproščen in malo sem se tudi vplezal, zato je vse potekalo malo hitreje. Ko sva prišla pod detalj smeri je Tadej malo zgrešil in zašel po zajedi na neko krušljivo ploščo direktno nad sidrišče od koder je padlo nekaj kamenja, ki je švigalo mimo mene kot izstrelki. Potuhnili sem se pod rob in počakal da je poletelo vse mimo. En manjši kamen mi je padel na nahrbnik drugi pa na čelado. Na srečo je bilo vse kamenje manjše in sem se lahko dobro skril. Zaradi tega obvoza sva zgrešila detail smeri, ki je ocenjen s V+, vendar pa je bil najin obvoz vsaj tako težak ali še težji. Od tod naprej je bila samo še lažja plezarija do vrha. Z vrha sva se opravila precej hitro saj naju je čkal precej neroden spust. **Med spustov sva imela 5 abzajlov**. Ker pa je bil teren ruševnat in precej razbrzdan sva imela med abzajli precej težav. Pod steno sva hitro pospravila in odhitela v dolino do avta. Za vzpon sva porabila 6 ur, vsega skupaj pa 13. Jaz sem med abzajli na štantih zaradi pomanjkanja spanca in sopare v ruševju malo zadremal. Smer je bila zelo lepa skala pa kompaktna. Z svojo prvo turo sem bil zelo zadovoljen. Bratovska Smer v Srebrnjaku V+/IV+, 450 m. Čas: 6 ur Plezala: Tadej Slokar in Jure Uršič

Centralna, IV+, 700 m, Velika baba

»lutanje...«

Ob zajtrku se mi je pri prebiranju časopisa slovenske novice ustavilo oko na eni fejst sliki, ki je vsakodnevno na sredini, desno zgoraj. Za vse tiste, ki veste o čem govorim; gremo na babo. Pa ne na katerokoli in s katerokoli. Ob 6.00 uri zjutraj se s soplezalko Anjo Fabčič (AO Vipava) dobiva na Uncu, premečeva opremo v moj avto in jo pičiva proti prestolnici. V tem času se domeniva, kam sploh greva plezat ta dan. Namreč, nekaj dni prej sva se domenila, da greva plezat, vendar nisva imela ideje kam. Tako, je padla ideja, da greva na Veliko babo v Kamniško Savinjske alpe, plezat novo centralno smer. Odšla sva na Jezersko, tam sva spakirala plezalno opremo, še enkrat naštudirala dostop in se oprtana z nahrbniki podala proti smeri. V dobiti uri zložnega tempa sva prišla pod smer. Do pravega vstopa v smer vodi žlebiček II. Težavnostne stopnje, zato sva s čelado na glavi nenavezana preplezala do vstopa. Tam sva se opremila z železjem in ostalimi kovinskimi pripomočki, navezala na vrv in odšla. Prvi raztežaj sem začel jaz. Plezanje po res lepih platkah, ne prestrmih, ne prepoložnih, prepredene s škrapljami (žlebovi, ki jih je naredila voda) je res užitek. **Po teh platkah sva kar šibala** in sva se na sidriščih samo malo pomenila, razdelila opremo in sva enakovredno enkrat jaz, enkrat Anja vlekla vrv. Tudi skozi kamine se nisva pretirano zadrževala. Vmes sta dva raztežaja ocenjena z zgornjo štirko, ki sem jo imal čast plezati naprej. Uživancija. V alpinizmu je nekaj pravil, ki se jih ne sme kršiti. Prvo je, da ne smeš pasti v smeri.

Drugo je, da **se držiš smeri oziroma se ne zaplezaš**. No, drugo sva kar konkretno prekršila. Nekje na sredini smeri je prehod v levo pod previsom. Midva sva šla, sodeč po skici malce desno in po neki rampi levo. Videla sva, da so tam že plezali, v smeri je bilo nekaj klinov in tudi zdel se je nekako logičen prehod. Plezam naprej, grem mimo narejenega sidrišča za spust, nakar se odločim, da pogledam čez polico, ali nemara nisva v napačni smeri. In moje oko se ustavi spodaj, na platkah in na svedrovcih. Grem nazaj do Anje in ji povem, da sva v napačni smeri. Odločiva se, da uporabiva sidrišče, ki je bilo narejeno za spust in se spustiva do prave smeri. Spust opraviva po šolsko, brez napak. No, razen, da se je vrv malo zapletla med ruševje. Prvi sem se spustil jaz, se odvezal in si privoščil malico, misleč, da je spust za nama. Ko se je spustila še Anja, sva hotela povleči vrv dol, se je zgoraj nekaj zataknilo. Res, da je bilo sidrišče za vogalom in je bila vmes skala. Splezava nazaj gor in preučiva situacijo. Odločiva se, da se Anja spusti nazaj dol, jaz pa samo za vogal in naredim novo sidrišče za spust. Zabil sem klin, s pomožno vrvico zvezal klin in ruševje ter se spustil nazaj dol v smer. Za vse manevre in dogovarjanje sva porabila malo manj kot tri ure. Od tam naprej sva bila spet v smeri, zopet v platkah. Naprej je kar šlo. Prišla sva do sidrišča. Po skici se je proti vrhu potrebno držati bolj na

Jure Ličen

levo. Vendar nisva videla nobenega svedrovca naprej in tudi omenjenih zelenih puščic ni bilo. Odločila sva se da ponajdeva kakšen logičen prehod, saj je bilo na vrhu smeri le še plezanje II-III stopnje. Prišla sva na neko gamsjo stezico, se odločila, da se razveševa in se po enki do dvojki odpravila naprej. Prišla sva do označene planinske poti. Vmes sva zgrešila omenjeno vpisno knjigo na vrhu smeri. Spustila sva se do sedla, sestopila po zavarovani plezalni poti in že sva bila pri Kranjski koči na "vadinah". Od tu dol je v dolino še kako uro hoje. **Vmes pa je začelo deževati.** V vrhovih je bila megla in dež, v smeri Jezerskega pa sonce. Dež se je lesketal pred nama. Za nekoga v navezi je bil to romantičen sprehod v svetlikajočem se dežju, za nekatere pa pobeg pred nevihto. Malce premočena sva prišla do avta. Še pot domov in dan je bil zaključen. Obvezno pivo po turi pa sva prestavila na kak drug dan. Nova centralna smer, IV+, 700 m Čas: 8 ur (-3 ure za manevriranje)
Plezala: Anja Fabčič (AO Vipava) in Jure Ličen

Hudičev steber, V-IV+, 500 m, Prisojnik

»klasika...«

Tadej Slokar

V sredo po službi me je razveselil klic šefice, naj si vzamem 2 dni prosto, da pokoristim nadure. Seveda so bili potem plani takoj usmerjeni proti hribom. Poklical sem malo naokrog, pa eni delajo, eni pohajajo, Videk po opravljenem projektu, navdušen opravlja delo domačega taksista in nima časa...(Tudi mi mu čestitamo za opravljen vozniški izpit, pa tudi če ni šlo na pogled) Jure je bil takoj za, pa tudi če je prišel z Pakle en dan prej, človek ima ful preveč energije. Že nekaj časa sva imela ogledan Hudičev steber v Prisojniku. Klasika, ki s svojim mogočnim izgledom, kar vabi da bi jo osvojil. Odločitev je padla in že isti večer sva se, zaradi zgodnjega štarta, zapeljala pod Vršič, in ob avtu **odspala nekaj uric**. Vstajanje po 5, štart okrog 6. Dostopa pod steno je za uro in pol, potem pa te čaka še zoprno snežišče do vstopa v smer. Ker sva se mu hotela izogniti, sva izbrala prehode do stene, po gredinah na levi strani, kar pa se ni izkazalo za najboljšo idejo in sva tako zapravila skoraj celo uro. V steno sva vstopila okrog pol 9 ure. V spodnjem delu sta bili energija in motivacija na višku, tako da je plezarija potekala tekoče in brez orientacijskih težav. Raztežaji spodnje petice so bili precej vlažni, a varovanje je dobro, tako da je šlo brez problemov. Še najbolj siten je raztežaj 4-ke pred izhodom iz spodnjega stebra, ki je zelo

krušljiv, klinov pa tudi ni v izobilju. Na splošno pa ti smer postreže **tako z odlično skalo, kot tudi zelo podrtimi raztežaji**. V srednjem delu se je prikazalo sonce, ki je močno žgallo in pobiralo energijo. V zgornji, kaminski del sva tako vstopila že precej izmučena in tudi motivacija je padla, tako da se je plezarija precej upočasnila. Kamini so bili tudi precej mokri in sluzasti, a dobro nabiti s klini. Jure si je pri plezanju zgornjega kamina naredil tako trenje vrvi, da so njegovo kletje slišale še krave na Vršiču. Kamin je drugače res lep, dobro razčlenjen in ponudi uživaško plezarno. Iz smeri sva izstopila po zajedi na levi strani in ne skozi preduh. Na vrhu sva stala po slabih 9 urah plezarije, ravno 5 minut prej ko se je spustila megla in je začelo grmeti. Za postanek tako ni bilo časa, kaj šele za vrh. Po Hanzovi sva hitela v dolino, nekje na polovici je začelo deževati in bliskati, na srečo pa se je najhujši naliv začel šele ko sva bila blizu avta. **Ožgana od sonca, premočena od dežja, malo prestrašena od streln, in prijetno utrujena**, sva ob hladnem radlerju sklenila vtise tiste prave ture, ki ti postreže tako z vso lepoto hribov, kot tudi z resnostjo in strahospoštovanjem. Prisojnik, Hudičev steber V-IV+ 500 m Plezala: Tadej Slokar in Jure Ličen Čas: Slabih 9 ur

Paklenica junija

»Vse kar ponuja pakla...«

Jure Uršič

VENI, VIDI, VICI, vmes pa plezanje po senci in po soncu, **žur s čevapi** in pivom ter seveda odlična družba. Če odštejem, da so nekateri ponoči pripravljali drva za zimo. Pakla ne razočara. Vsaj še do sedaj me ni. (Jure Ličen) Sreda 24.6.2015 v pričakovanju Pakle se jaz Tadej, Daniel in Andraž zberemo v Ajdovščini. Po 2 pivih se okrog polnoči odpravimo proti Pakli. Tadej zaspi skoraj takoj. Od Kozine naprej se spominja le nekaj hitrih zaviranj zaradi srn in menjave voznika v Senju. Do Senja je vozil Andraž, potem sem ga zamenjal jaz. Zadnjih 40 kilometrov vožnje je bilo najtežjih v moji vozniški zgodovini. Zaradi pomanjkanja spanca, pričakovanja plezanja in ker so vsi moji sopotnik zaspali pa še ovinkaste ceste in povrh vsega tega da avto ni bil moj je bila vožnja precej naporna. Zaradi neučakanosti sem si čas krajšal z odštevanjem kilometrov. Ko smo prispeli smo bili v kanjonu ob svitu. Tako smo se razdelili v 2 navezi in se odpravili plezat. Danijel in Andraž sta šla plezat Nosoroga. Jaz in Tadej pa **Barba Antin**. Ko sva z nekaj zamude dobila vstop v smer, je bil prvi raztežaj kamin. Ker sem prvič plezal kamin sem kot drugi malo padel in se podrsal po prstih. Začel sem preklinjati in se pomiril šele proti vrhu kjer je bila plezaria res odlična. Odlična skala v senci. Po

postaviti kampa je bilo treba najprej nazdraviti, šele nato smo začeli počasi razmišljati o hrani. Zvečer smo se prijetnem druženju ob hrani z žara malo premešali naveze. Jaz sem šel s Simonom plezat v Aniča kuk. Simon me je zbudil ob 5 in sva štartala. Ker sem pozabil denarnico sva se morala vrniti, povrh vsega pa mi je nato še padla iz žepa

malo pred parkiriščem med točenjem vode. Po nekaj minutah hoda sva prišla pod vstop smeri. Namen sva imela povezati 2 smeri (**Saleško in Brid za veliki čekič**). Plezanie je bilo odlično le prečke v smeri mi niso šle preveč. Sestop je bil malo manj prijeten. Tretji dan smo se navezali jaz Danijel in Andraž. Odločili smo se da gremo v lažo smer, kjer bomo postavljali vmesna varovanja. Že na dostopu smo se 3 krat izgubili in skoraj obupali, nato pa še v smeri nekajkrat zašli. Na vrhu smo bili veseli da nismo obupali. Zvečer je sledil v našem kampu malo večji piknik, zato so bili tudi naši plani bolj nizkoleteči. Piknik je odlično uspel, le nekaj dežnih kapel je malo pokvarilo vzdušje. Naslednji dan zjutraj sem se zbudil z bolečim glrom in polnim nosom. Le s težavo sem se spravil plezati in bil na koncu krajše smeri na soncu toliko izmučen da sem se na sestopu spotaknil prav ob vsak kamen, ki je štrlel iz tal. Po prihodu v kamp smo počasi spravili šotorje in se odpravili h Dinku na kosilo. Čakala nas je le še pot domov. Na srečo mi ni bilo treba voziti. **Moj prvi izlet v Paklo je bil odličen**, dobra družba, vzdušje, vreme in nekaj malega plezanja. Ob priliki se bom z veseljem vrnil in upam da bom naslednjič splezal malo več.

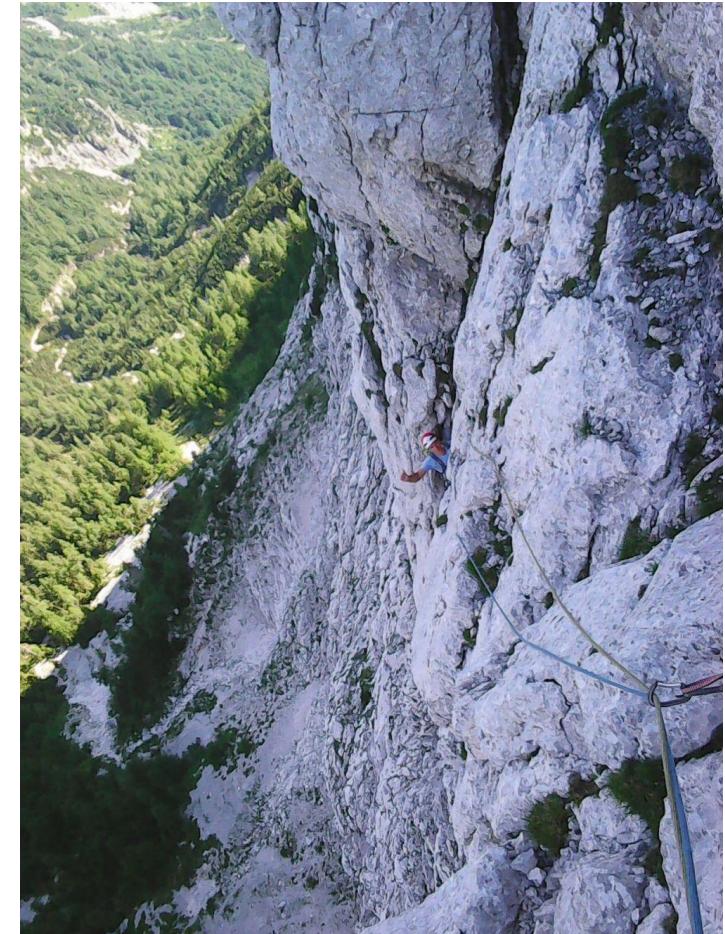
SZ Steber IV+/II-IV, 450 m

»seksi smer...«

Egon Pavlica

Medtem, ko je večina soborcev verjetno osvajala [šmarne gore](#) sva z Deanom že odpeljala brzinec Soške magistralke, parkirala v Zadnji trenti, kjer se je v avtih grelo nekaj "alpinistov", ki so osvajali "šmarne gore" – verjetno se je poroka v bližnjem vikendu ravno zaključila. Naju seveda take reči ne zanimajo in zato sva odmlatila proti Zapotoku, kjer se ne sme spati in tudi nobeden ni spal. Pa pustimo to za potem. Pot do stene se mi je zdela kratka, Severozahodni steber pa na pogled precej pokonci. Skica je dokaj dobra, prvo smo hoteli štartat od belih plošče malce preveč desno, a smo se vrnili in šli levo, kjer smo našli štant. Podoben občutek nas je spremjal celo pot, ko se ti zdi, da je prava smer bolj desno, bolj levo. Klinov v steni ne manjka, tudi več je sidrišč kot po skici. K sreči je nekdo pred nami kadil in smo po znamki čikov vedeli da smo na pravi. Skala je res dobra, tako da smer priporočamo tudi drugim. K sreči ni blo napovedanih neviht, a na vrh smo prišli vseeno mokri od potu. Pri sestopu smo se raje odločili za tri spuste po vrvi po nekakem žlebu ali široki poševni polici, kajti skala je zglajena, sidrišča so narejena in ni nobenih pok, kjer bi se štrik lahko zataknil. Iz sedla smo našli pravo kozjo stezico, ki nas je pripeljala domov. No, za zaključek, glede na jutranje dogodivščine, nesramno sončno vreme in odlično skalo, pa še štirice so res štirice, bi lahko to plezarijo označil s seksi Plezala: Dean Strosar, Egon Pavlica Datum: 12.7.2015 Smer: Severozahodni steber, IV+/III-IV, 450m, 6h

Hornova smer, IV (AO)/III, 370 m, Jalovec

»klasike julijcev...«

Egon Pavlica

Mnogokrat sem pogledoval proti severni steni Jalovca. In v nedeljo 19.7.2015 se je ponudila priložnost: dolg poletni dan, nevarnost neviht zanemarljiva in **“posadka” žejna avantur**. Hodili in plezali smo od zore do mraka. Več v komentarjih slik. Plezali: Barbi Močivnik, Dean Strosar in Egon Pavlica Datum: 19.7.2015 Hornova, Vzhodna stena, Jalovec, IV(A0)/III, 370 m, 6h

Šutings

»majstri zaslonke...«

Vipavska Bela. Četrtek, 23. julij. Od predvidenih dveh navez, ene plezalske in ene fotografove, smo se na predvidenem prizorišču dogajanja znašli le Simon, Barbi in jaz. V praksi je to pomenilo, da sem s fotoaparatom visel na štriku in lahko kvečjemu rahlo nihal sem ali tja. Ne zelo fleksibilno. A nekaj posnetkov je vseeno nastalo. Potem v razmišljjanju o morebitni naslednji, bolje načrtovani akciji, nepredvideno dobim še možnost testiranja radijsko upravljenih flešev in to je zdaj preprosto to. Gas! Edini dan, ko bi mi glede na ostale obveznosti, vreme in podobne omejitve, lahko zneslo, je torek. 28. julij. Tokrat uspem dovolj hitro zbrati **dovolj številno ekipo, minimum je šesterica**, logistika za predvideno dogajanje je namreč kar zahtevna. Zavesa, ki se zaradi istoimenskega detajla in konfiguracije terena levo in desno od nje, zdi najbolj primerna, je hkrati tudi ena od najbolj obljudenih smeri v Beli. Poleg tega potrebujemo za nekaj istih ur na eni strani Zavese vsaj še vsaj Urka ali Matička, na njeni drugi strani pa Ribico in Raka. Z Barbi torej popoldan po šihtu čim prej v Belo, mimogrede pobereva v Ajdovščini Ožbejev štrik in tik pred skupino Nemcev, ki se z vodničkom v rokah orientirajo po sektorju, zavzameva Zaveso in Ribico. Matic in Petra prispevata naslednji štrik, Boštjan pošlje še Vida z dvema štrikoma, sam se nam pridruži po fizioterapiji, Tadej pa seveda tudi ne zataji in okupacija je v slogu blitzkriega uspešno zaključena. Pozneje se sicer ugotovi, da nam je štrik v Raku v napoto na fotkah in ga

Marijan Močivnik

Foto: Marijan Močivnik, www.marianmocivnik.com

izpnemo, a jasno je, **da je teritorij naš**. Zdi se enostavno in morda je tudi iz nastalih slik videti tako, a fotograf se mora za tako zadevo z opremo

spraviti v primera pozicijo, kjer lahko dela in kjer je hkrati tudi dovolj gibljiv. **Plezalec – maneken** – naj bi svoje delo seveda suvereno opravil, in to po

večkrat. Ter tu pa tam počakal, da se preverijo vmesni rezultati, da se lučkar na tretjem štriku drugače namesti, da si obriše nos, da se napolnijo fleši ipd. In potem se poziciji fotografa in lučkarja zamenjata, varovalci si malo odpočijejo ali splezajo katero od sosednjih smeri, v vlogi manekena pa se vsake toliko časa poskusí naslednji plezalec. Nekaj rezultatov iz različnih faz dogajanja je priloženih, nekaj jih je (med ostalimi) še na www.marijanmocivnik.com (rubrika Climbing). A več kot tokratne fotke so vredne pridobljene izkušnje. Za kar gredo zasluge celotni ekipi.

Foto: Marijan Močivnik, www.marijanmocivnik.com

Cima grande, AD, III+/II, 600 m

»majstri zaslonke...«

Po le dobri uri spanja zgodaj zjutraj z Barbi zmečeva opremo v avto in v Gorico po Deana. Predvidena tura namenoma ni ambiciozna (Velika Cima (okroglih 2999 m) v Dolomitih z normalnim pristopom – to je po sledh prvopristopnikov iz leta 1869). Po mojem nedavnem dvomesečnem plezalskem pavziranju zaradi sanacije poškodovanega komolca prej penzionistična kot junaška. A nič zato. Ob upoštevanju Deanove fotokopije opisa iz Planinskega vestnika lahko preprost dostop od parkirišča (24 evrov!) pri planinski koči postane daljši in napornejši, vključiti je možno tudi dvome, preklinjanje, izgubo časa, iskanje, vračanje .... A ker Dean Cino že pozna, se tem težavam izognemo. Tudi omenjenih puščic in ploščice ob vstopu v smer ne gre iskatki, oznak verjetno namenoma že leta ne obnavlja nihče, ponekod omenjeni svedrovci so se tudi že temeljito izginili. **Sicer ne pretirano zahtevno poplezavanje in mestoma kaminsko plezanje, kjer se občasno navežemo**, opravimo v celoti v pohodnih čevljih, nekoliko bolj nam vzpon začini le moker spolzek detail v enem od kaminov. Je pa ob številnih možnih variantah treba za 600 višincev te smeri kar precej pozornosti posvetiti orientaciji. In Deanove izkušnje so tu bolj dobrodošle, kot moje ali Barbino morebitno ugibanje. Barbi bi od vtisov omenila še občasno prezebanje, čeprav lahko avtor tega zapisa, zase potrdi le dolge rokave, občasne poglede na okolico pa fotke opišejo bolje kot nadaljnje besedičenje. Na vrhu Deanov telefonski selfi naše trojice in praznjenje rukzaka z namenom rahlega polnjena

Foto: Marijan Močivnik, www.marijanmocivnik.com

želodca, osebna sestopna bruto masa pa se s tem ne spremeni. Sestop s Cime so v glavnem abzajli, precej njih, sidrišča so pripravljena na 30 metrov, a enega od njih vseeno zgrešimo in sredi soliranja v

kamin prosim sosednjo abzajlajočo navezo, domaćina, očeta s hčerko, če se lahko sredi raztežaja zaradi varnosti raje prišlepamo kar na njihovo vrv. Potem nižje jima vrnemo uslugo in

Marijan Močivnik

oboji uporabimo naš štrik, še malo nižje pa potem oba štrika zvezemo in so abzajli dvakrat daljši. Zadnji abzajl začini osmica, ki se zataknec med steno in vgnezdeno skalo. Za rešitev nastalega zapleta se med Deanovim vzponom in mojim

spustom do zajebavne točke odločim za slednjega, sicer pa sestopimo brez težav. **Prijeten dan.** Brez sarkastičnega podtona. Plezali: Dean Strosar, Barbi V. Močivnik, Marijan Močivnik
Datum: 31. julij 2015 Gora, smer: Velika Cima v

Dolomitih, južna stena, normalni pristop
Težavnost: AD, III+/II, 600 m Čas plezanja: 5 ur, s
sestopom 9 ur

Foto: Marijan Močivnik, www.marijanmocivnik.com

Via Dibona V+, 300m, Cortina

»lejpi kraji...«

Tadej Slokar

Dopust se je začel, vreme pa kar ni in ni želelo sodelovati. Vseeno nama je z Darjanom Kodeletom, uspelo šibniti za 2 dni v Dolomite. Štartala sva v četrtek in se okrog 11 ure zvečer namestila pri zapuščeni hiši pod Falzaregom. Že po kakšni uri naju je dež pregnal v avto. Deževalo je celo noč, šele zjutraj se je vreme popravilo in zbudila sva se v sončno jutro. Ker sva čakala, da se skala posuši, sva v smer štartala še le okrog 11 ure. Za prvi dan sva si izbrala 300 -metrsko smer **Via Dibona v Torre grande di Falzarego**. Smer mi je padla v oči že oktobra lani, ko smo z GRS-jevcji plezali v sosednjem Col de Bois-u. Takrat smo gledali navezo tik pod vrhom in nekdo je takrat na glas razmišljjal, da to mora biti sigurno kakšna sedmica. Gre za zelo markantno, pokončno steno, v lepi dolomitski špički, kjer se težave stopnjujejo do vrha. Po čekiranju vodnička, sem ugotovil, da gre »le« za 5+ in pristala je na mojem seznamu želja. Že takoj je bilo jasno da bo v smeri gužva. Par raztežajev više sta bili 2 navezi, ravno pred nami pa sta štartali navezi Italjanov in Francozov. Z njimi smo si potem čez celotno smer delili štante, sama plezarija pa se je zaradi čakanja podaljšala za kakšni 2 uri. Smer je lepa, pokončna, začneš v 4-icah, nadaljuješ v spodnjih 5-icah in zaključiš v zgornjih 5-icah. Skala je večinoma dobra, še najslabše je ravno v detalju smeri, kaminu tik pod vrhom. Tudi klinov je v smeri precej malo, tako da gre za kar resno plezario. Najbolj zanimiv je zadnji štant, kjer so klini zabiti v steni, sam pa sediš na stožcu, kakšne 2 metra

stran, okrog in okrog pa imaš skoraj 300 m lufta.

Smer in največje težave se končajo prav na vrhu, **na ostri špički**. Po sestopu sva šla pohajat po Cortini in se čudit cenam v izložbah V eni od stranskih ulic pa sva tudi odkrila manjšo picerijo, z nepretiranimi cenami in eno najboljših pic, kar sem jih do sedaj jedel. Zvečer sva se prestavila pod Tofano, saj sva želeta naslednji dan splezati Constantini-Ghedina, v drugem stebru. Tokrat se je dalo lepo prenočevati na prostem, noč je bila jasna, proti jutru pa so se zopet začeli zbirati oblaki. Do pristopa pod steno je še zgledalo solidno vreme, potem pa je steno kar naenkrat ovila meglja in začelo je rositi. Ker sva oba ziheraša, sva raje na hitro spremenila plane in šibala pod Cinque Torri, splezati raje kakšno krajšo smer. Vreme se je slabšalo, tako da sva se pravilno odločila. Izbrala sva si zopet Dibonovo smer: **Parete nord, v Torre Barancio**. Krajša, 120- metrska smer, na papirju IV+, nama je dala vetra. Konstantna vertikala in težave primerljive z smerjo, ki sva jo plezala dan prej. Poleg tega je v smeri malo varovanja, pa tudi malo možnosti za uporabo frendov in jeb. Najtežja IV kar sem jih plezal. Ker je na drugi strani stena krajša, a precej previsna, lahko sestopiš z enim abzajлом, po luftu. Zopet je začelo rositi, tako da sva s plezarijo zaključila in se po krajišem postanku v Cortini, odpravila proti domu. Letos se še vrnem! Plezala: Darjan Kodele in Tadej Slokar

- Torre grande di falzarego, Via Dibona ,V+ 300 m
- Torre Barancio, Parete nord, IV+, 120 m

Wisiakova V, 600m, Triglav

»trije mušketirji, delinkvenca in te stvari...«

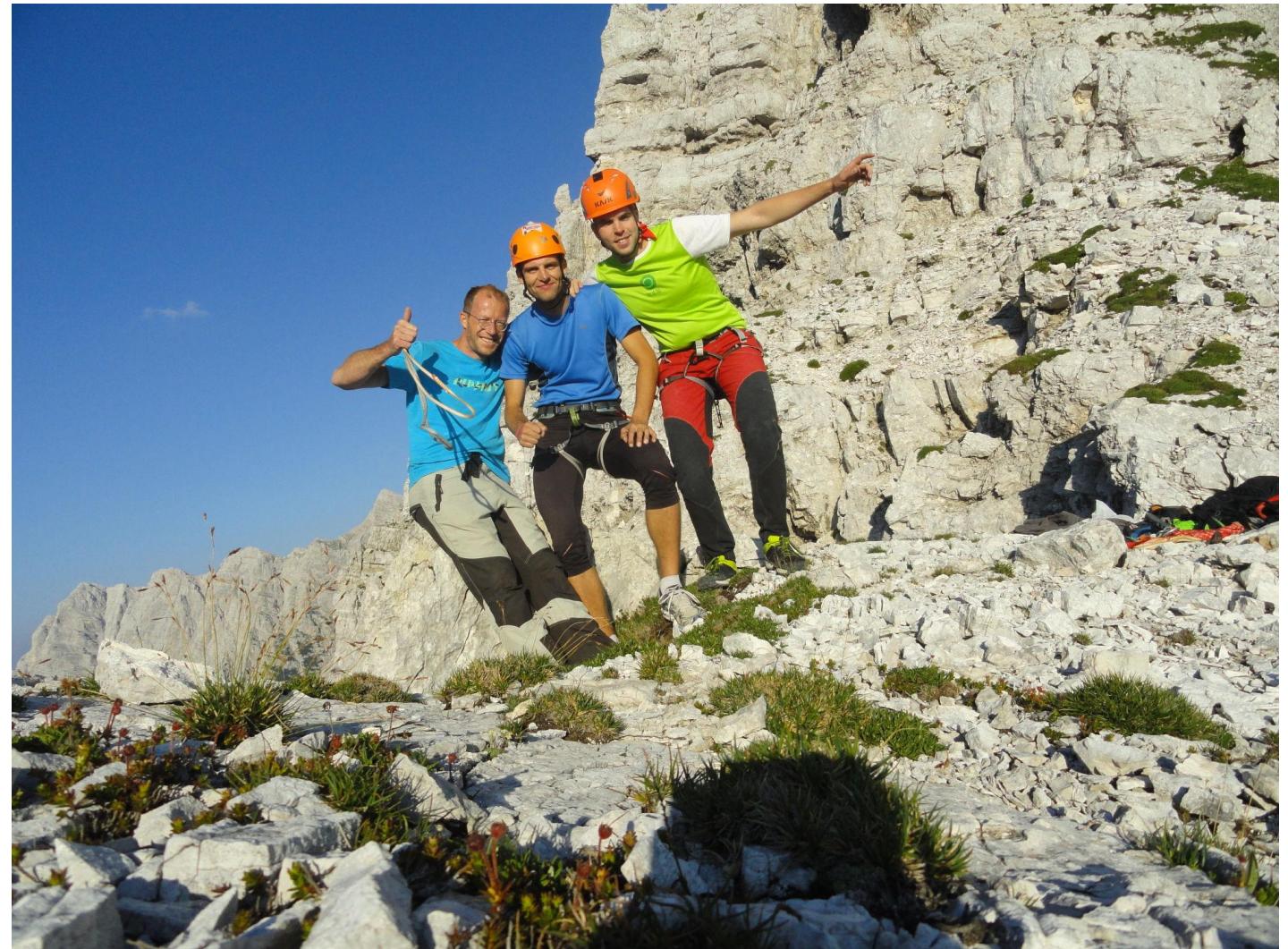
Vsaka zgodba potrebuje uvod, jedro in zaključek. In nedeljsko plezanje v severni triglavski steni ima vse to in še več. Jaz, Tadej in Egon smo se domenili, da bi šli z Egonovimi izkušnjami plezat v steno. Tako smo se trije planinci dobili ob 3.30 uri na Uncu in odrinili v Vrata. Tam je bilo že kar lepo število avtomobilov in seveda pohodnikov. Naša zgodba se začne malo naprej od Aljaževega doma. V jutranjem svitu hodimo naši steni naproti. Naše oči se ustavijo tam, kjer je spominska „ta velika“ vponka, saj nam ni bilo jasno, kdo ima tako močno čelko. Ko pridemo bližje so bili tam **dva policista, dve novinarki in snemalec**. Policista nas pregledata in nam data napotek o varni hoji in opremi v gorah. Po tem pa novinarka stopi do mene, ne vedoč kam gremo in kaj bomo tam delali ter mi zastavi vprašanje „A vi pa kar v neprimerni obutvi?“ Bil sem namreč obut v supergah. Malce nenaspan sem bil pripravljen na kreganje. A smo jih na hitro odpravili in odšli naprej. Zmontiran in netočen odstavek je na voljo na portalu RTV SLO. Če nas slučajno policista ne bi spustila naprej, smo že gledali, kje po gozdu bi se lahko splazili mimo njih. Hodimo naprej ter si pašemo oči na smereh v steni ter delamo načrte za prihodnost. Po dobrini in pol pridemo do čudovite razpoke v steni. Tam se začenja naša smer; smer Sandija Wisiaka – posvečena istoimenskemu alpinistu. Tadej se zadnje čase počuti domačega v „petkah“, zato se odločimo, da naju z Egonom popelje čez prve raztežaje.

Smer se začne v vstopnem kaminu, polnega naloženega kamenja (kot da ni tak a celo stena), tako, da kamni kar dežujejo navzdol. Ko Tadej pride do prvega sidrišča, malce pod njim, na poličkah pride mimo gams kjer njegov radoveden pogled pravi „**WTF?**“ Ko gams odide in obvezno sproži kamenje poleg nas, midva z Egonom odideva navzgor. Na začetku skala ni ravno idealne kvalitete, ni pa tudi kamnolom, pa še gladka je. Ravno prav, da ni prelahko in ni pretežko. Samega varovanja v smeri je bore malo. **Smo kar pridno zabijali, jebali in frendali.** Klini v smeri so bolj za smerokaz. Po začetnem kaminu nas smer popelje iz pod previsov desno na plošče v poklino in naprej pod streho. Še dobro, da smer ni speljana čez to streho. Strehi smo se izognili s prečenjem po gruščnati polički levo v poklino. Od strehe navzgor sta nas ločila še dva raztežaja in smo se poslovili od petk. Do tu je bila sama smer kar precej zračna. Na nekaj mestih smo videli sneg pod nami, poleg katerega smo vstopili v smer. Na vrsti sem bil jaz, da pokažem kaj znam, saj sem bolj domač v štiricah. A moje štirice so pomembe iskanje naravnih prehodov oziroma cikcakanje levo in desno. Tudi kakšen klin se je našel v tu. Kmalu po tem smo prišli na steber, kjer označuje stik naše s tržaško smerjo. Po opisu in skici se je Egon javil, da nas pripelje ven po naloženih in krušljivih policah. Odločitev je padla, da ne gremo ven po izstopnem žlebu, pač pa po sistemu polic, ki vodijo proti plemenicam. Tu plezanje oziroma hoja je bolj spominjala na gamsjo hojo s proženjem kamenja v dolino. Tu

Jure Ličen

nisem vedel, ali naj nadaljujem v plezalkah ali naj se preobujem v neprimerno obutev, vendar sem raje nadaljeval v plezalkah. Sem pa se na vsakem sidrišču sezul, kar je pomenilo orgazem za noge. Vsaj glasovi in izdihi so bili taki. Ko sva s Tadejem plezala po toboganu proti koncu, sva že videla luč na koncu tunela, oziroma od sonca osvetljenega Egona z njegovo oranžno čelado. **Na vrhu smo si čestitali**, se na hitro razorožili in se odpravili nazaj dol v dolino, saj smo vedeli, da imamo kar lep kos sestopa, še bolj pa to, da nas bo ulovila noč. Sestopili smo po bambergovi smeri in ugotavliali, če si jo lahko pišemo za sestopno smer z opombo A0 (100x prikel za klin). V tem času smo bili že **medijska senzacija**, saj smo dobivali klice in SMS-e od znancev. Baje smo imeli več ogledov kot Požigalec in himna Murkotovega Damjana skupaj. Po dričanju in padanju po melišču pod sedлом luknja, nas je čakalo še nekaj dolgočasne hoje do izhodišča. Vsak zaključek uspešne ture in naše zgodbe smo zaključili z obveznim pivom v dolini in evalvaciji našega vzpona ter komentiranjem jutranjega dogodka. Vožnja domov je potekala kar hitro, saj je Egon potreboval spanec za naslednji dan v službi. Triglav, severna stena; Smer Sandija Wisiaka, V, 600 m Plezali: Tadej Slokar, Egon Pavlica in Jure Ličen Čas: skupaj dooooolgih 12 ur

Falzarego

»plezalne počitnice...«

Tadej Slokar

Med letošnjim dopustom sem imel željo za klajmerske počitnice v Dolomite spraviti malo večjo klapo. Ni mi popolnoma uspelo. Vseeno so se na moje vabilo odzvali: vedno **lačni Ultra Jure, taopasn big wall klajmber Vid in lepota Lozic**, Matic (Še rima se) Ker je bilo glede dostopov treba malo prilagajati frikotom, sem se odločil da gremo po liniji najmanjšega odpora na Falzarego. Štartali smo v sredo in pokasirali konkretno gužvo, saj je bil to ravno čas viška italijanskih počitnic. Tako smo prispeli na Falzarego šele okrog 11 ure in temu primerno tudi izbirali cilje. Moja predvidevanja, da bo šla gužva v stenah ravno mimo, se tudi ni uresničila in čakali smo na vstopu v smer. Izbrali smo si lažjo smer, **Via Comici (Spigolo sud) v Torre piccolo di Falzarego**. Z juretom sva začela prva in imela srečo celotno smer plezati v **zavetru dveh lušnih hrvaških tečajnic** iz okolice Zagreba, medtem ko sta Vid in Matic čez celotno smer gledala v **rit dveh starejših Nemcev**, ki sta za nama priključila iz sosednje smeri. Po plezanju smo odšli v Cortino, saj smo imeli namen prespati v enem izmed kampov. Srečo smo iskali v treh, a so bili vsi polni, zato smo po obilni nabavi zalog, odrinili nazaj pred bajto na Falzaregu. Po obilni večerji smo na podstrešju **odkrili fajn »bivak«**, z mizo in stoli, kjer se je dalo nato 3 dni lepo prespati. Ker smo ugotovili **da slike plezarje, ne privabljamajo novih tečajnic (pa tudi če je načelnik fotomodel)**, smo se odločili, da bomo furali klasični plezalski lifestyle in ga poskušali kar

najbolje ovekovečiti. Tako so se na fotoaparati nabrale slike ko jemo, pijemo, se sončimo, čilamo.... Upamo da bo ta pristop uspešnejši.

Drugi dan sta Vid in Matic Plezala smer **Via Ada (450 m)**, v Col de bos in še eno krajšo v Torre picolo, midva z juretom pa najprej **Via en coulisse v Piramide di Col de boss (350 m)**, **Grupo alpini amni 80 (180m) in S. Lusato probabile (180 m)**. Zvečer smo ugotovili da je na našem kamping placu soseda iz naših koncev, Freeaproved-ovka Monika, hčerka od superMarte ki jo redno srečujemo v Beli. Zadnji dan sta Vid in Matic plezala v **Torre Picolo di Falzarego** eno VI-, midva z juretom pa dve lažji, krajsi v Zahodni steni. Uspešen »tabor« Smo proslavili s pico in pivo v Cortini, z sklepom da se še vrnemo.

Plezala: Jure Ličen in Tadej Slokar: Torre piccolo di Falzarego – Via Comici (spigolo sud) V- 230 m, Piramide di Col de Bos – Via En coulisse (parete sud-est) V 340 m, Torre Grande di Falzarego – Grupo Alpini anni 80 (parete ovest) IV 180 m, Torre grande di Falzarego – S. Lussato probabile 1957 (spigolo sud-ovest) III-IV 180 m, Torre piccolo di Falzarego – Via normale (spigolo nord-ovest) IV-III 125 m, Torre picolo di Falzarego – Varianta Primi salitori ignoti (parete ovest) V+ 125 m. Plezala: Vid Štrancar in Matic Štrancar: Torre piccolo di Falzarego – Via Comici (spigolo sud) V- 230 m Col de Bos: Via Ada V+ 410 m, Torre piccolo di Falzarego: Via Primi salitori ignoti V+ 125 m, Torre piccolo di Falzarego: Sudwand direct VI- 200 m

Prečenje Mont Blanca

»plezalne počitnice...«

Dominik Mikuž

Konec avgusta smo se po rednem spremiljanju vremena vseeno zbrali trije in se odpravili proti Chamonixu. Ideja je bila opraviti prečenje pogorja Monta Blanca z začetkom na Aiguile de Midi, prek Mont Blanc de Tacula in Mont Maudita na vrh in potem sestop po običajni poti do koče Refuge de Tete Rousse. Dva od treh sploh še nisva bila tu, eden pa po drugi smeri, tako da smo našli skupen interes za turo, ki je od klasičnih še najbolj alternativna in posledično bolj mikavna. Poletna aklimatizacija ni bila bogekaj, Hochalmspitze 3300, Weisskugel 3700, Grosglockner... vendar smo rekli da to bomo pa že ;). Če odmislimo, da moramo za začetek poti uporabiti čudo tehnike – gondolo, ki te pripelje na Aiguille du Midi 3842m visoko, je potem samo prečenje kljub relativno visokemu izhodišču kar pošten zalogaj. Štartali smo ob 4h zjutraj iz bližnje koče Cosmiques na 3613m. Po par sto metrih se začnemo hitro vzpenjati čez pobočja Tacula, ki so v bistvu strm ledenik, poln serakov, vendar nekako prijazen in brez prevelikih razpok. Dosežemo sedlo pod prvim vrhom nad 4000m in si priznamo da z višino nismo najbolj na "ti". Dostop do vrha Tacula, ki izgleda kot na dlani, preudarno spustimo, vzel bi nam mogoče uro, dve... Zaženemo se preko pobočja v strme vesine

Maudita. Tu se svet postavi precej pokonci, spodaj pa so globoke razpoke. Sledi tehnično najtežji del, odsek z ledom do 60°. Izplezamo na naslednje sedlo, od koder izgleda vrh Maudita še bližje. Pa se mu spet odpovemo. Glava in pljuča govorijo svoje. Od tu izgleda vrh Mont Blanca kot na dlani. Izgleda ja. Sledi izpostavljena prečka v

kotanjo, od koder se potem vlečemo proti vrhu. Od 4500 naprej se dobesedno vlečemo. Vreme nam gre na roko, časa je dovolj in tako dosežemo vrh ob 10:30, kar niti ni tako slabo glede na počutje v zadnji ur... **Na vrhu samo še ena naveza**, jasno nebo, rahel jugo, razgledi vsepovsod: Matterhorn v daljavici, Dom, Monterosa, in bližnji Jorassi, Les Droites, pa Gran Paradiso na drugi strani... zakon. Počutje je hitro ok, kisika za razgledovanje je dovolj. Obvezen selfie ekipe in gremo navzdol, skozi trume planincev ki se prebijajo po običajni poti iz Gouterja. Sklepamo da to ni to, ta stran je pol manj slikovita Odsvetujemo vsem, ki bi si kdaj poželeti te smeri Ob štirih popoldan smo v Refuge de Tete Rousse, kjer se zmrdujemo nad ceno/ponudbo francoskih koč... Eh, še na Kredarci teče voda. Mogoče bi bilo bolje (ja, če bi vedeli...), prej malo stisnit še do zadnjega tramvaja in se nekako nastanit nekje v Chamonixu. Tako smo se do tramvaja odpravili naslednji dan in navsezgodaj in potem proti domu. Udeleženi: Martin Jug (AO Nova Gorica), Dean Strosar in Dominik Mikuž (AO Ajdovščina) Datum: 29-31.8.2015.

Krobath - Metzger

»miss julijcev...«

Marijan Močivnik

Dejstva

Sobota, 22. avgust 2015: Boštjan, Egon, Dean, Barbi in jaz. Predvidene tri ure od Riofredda do bivaka v Mrzlih Vodah se izkažejo za predimezionirane, dobrih deset dolžinskih kilometrov in dobrih 700 višincev prepešačimo v dveh urah. V bližnjem potoku se oskrbimo z vodo, opremljeni s čelkami romantično zaključimo večerjo ob svečki na mizi, ter pred spanjem dokončno potrdimo jutrišnji cilj. **Nedelja, 23.**

avgust 2015: Slaba ura do vstopa. Boštjan jo zaradi še ne povsem saniranega komolca mahne peš naprej proti Višu nabirat višince, se vidimo zvečer. Navez 1: Egon in Barbi. Navez 2: Dean in podpisani. **Pridobljene izkušnje in nasveti** Za legendaren tesen, temačen in mestoma sluzast kamin priporočam čim lažji in čim manjši nahrbtnik. In tudi temu se med prebijanjem navzgor lahko zgodi bingljanje pod jajci. Ker na hrbtnu zanj ne bo prostora. Na začetku napovedanega najlepšega dela smeri (pre)velik zatikajoč se nahrbtnik (še posebej, če je v njem oprema cele naveze) prav tako z ničemer ne olajša plezarje. Podobno, a manj izrazito velja za previsne dele smeri. Skratka: racionalno z nepotrebno navlako! Vsaj dva previsa, ki sta dodatnih izzivov željnim, z nahrbtniki neobremenjenim plezalcem, verjetno res v užitek, je moč povsem logično obiti dva ali tri metre bolj levo. To dejanje sicer jasno kaže na fizično in mentalno šibkost akterja, a hkrati morda nakazuje na vsaj zmerno dodatno rabo možganskih krivulj v smislu iskanja najlažjega prehoda v smeri. In konec concev je zelo težko

foto: Marijan Močivnik • www.marijanmocivnik.com

dokazati, da se tudi Krobath okroglih 30 let pred mojim rojstvom ob prvem plezanju te smeri ni v

enaki maniri izognil tistih dveh previsov. In še kakšnega za povrh. Za zadnje metre kljub

drugačni odločitvi višje rangiranih in izkušenejših članov odprave preverjeno priporočam pohodne čevlje namesto plezalk. Že zakaj (čez komot ga ni)! **Sestop** Še bolj zoprn, še bolj šodrast, in jaz še počasnejši, kot sem imel v spominu s sosednjega Pinnacola. Nepozabno neprijetno. A to je povsem subjektivna osebna izkušnja. **Kulturni dodatek** Smer je poznana tudi kot Mis Julijcev. Kompleksna petica. Ko temačno skalo obiščejo hladne sapice z meglicami, so najlepši raztežaji v popolni izpostavljenosti plezalca na trenutke kar srhljivi. A lepi. A omenimo še posebej radostne trenutke ...

ko me recimo (pre)velik in (pre)masiven nahrbtnik bingljajoč pod jaci napenjajoč manevversko vrv vleče dol in v sluzastem kaminu meče iz ravnotežja, ali ko se zatakne v skalo nad mano ravno takrat, ko se reverso hkrati zatakne v skalo pod mano, jaz pa skušam istočasno izbezati metulja iz komaj dosegljive ozke špranje ter se hkrati spomnim prejšnjega Deanovega metulja, ki se (na moje stroške) ni dovolj dobro naučil leteti in je crknil nekje pod skalovjem.

Vse to v veliko veselje ostalih prisotnih pospremim z energijsko intenzivnimi kratkimi pogovori s skalo, gurtno, rukzakom in podobnimi fakti. Vsebinsko in količinsko precej omejen vokabular je znatno obogatem z mnogimi tujkami, pretežno z območja Balkana. **Post Festum**

– Za uporabljene plezalnice mi na podlagi fotografije intenzivno turkiznoobarvanih nog, posnete s telefonom dva dni po plezariji, brez ugovarjanja priznajo reklamacijo. Čakam nove. – Legendarna 15-letna cenena večnamenska naglavna rdeča ruta iz Nepala, ki je doslej pod celado pridno pomagala odvodnjavati lasišče, je ostala nekje na sestopu. – V smeri je na svojo željo ostala ena gurtna, trdno zataknjena v ozko špranjo. – Nekje pod smerjo leži crknjen padalec –

foto: Marijan Močivnik • www.marijanmocivnik.com

Deanov metulj, ki ni hotel leteti. **Dan potem** Po razvozu članov ekspedicije sem doma v ponedeljek okoli dveh zjutraj. Po rednem jutranjem delu v studiu dopoldan nekaj poslovnih postankov v Ljubljani. V Negovi pri Gornji Radgoni na salonu Traminec poskusim vseh 95 predstavljenih vin, opravim potencialno pomemben poslovni pogovor, posnamem potrebne fotografije dogajanja za

jesensko številko revije Vino ter zabeležim nekaj video izjav za najave člankov isti reviji. Ter se še zdaj že kar precej utrujen odpeljem domov. Torek. Gora: Trbiška Krniška špica Smer: S raz glavnega vrha – Krobath, Metzger, 1933; V-, 550 m Plezali: Egon Pavlica in Barbi V. Močivnik, Dean Strosar in Marijan Močivnik Trajanje celotne ture (od avta do avta): 18 ur **Zaključek F a j n .**

Dolga nemška

»zakonca v akciji...«

Boštjan mi je zabičal, da o sobotu MORAM pisati in da MORAM citirati Miheliča. Ubogam. In verjamem, da je s tem hotel nekomu nekaj med povedati. Z načelniške, mentorske ali prijateljske pozicije. Evo, vsem ki tole berete, zahtevani citat, skrajšano: **Prelezati najvišji triglavski steber ... pomeni biti alpinist.** (Mihelič ima sicer tu v misilih celoto – do vrha. A naši ekspediciji je bil dan v danih razmerah že nekoliko prekratek, pa smo nekajstometrsko skalno malenkost (od izstopa iz smeri do Aljaževega stolpa) nad uspešno prelezanim kilometrom pustili za kdaj drugič. Če pa se kdo ob primerni priložnosti javi za celotno avanturo, se z veseljem pridružim! O okusih se sicer ne razpravlja, a vseeno ali pa ravno zato: Dolga nemška je namreč LEPA. Pika.) Mišljeno je bilo tole že teden pred tem, pa se je Boštjan odločil, da bo še malo počival svoj komolec. Z Barbi seveda nisva ugovarjala (in je takrat tudi na Boštjanovo prigovaranje padla Mis Julijcev (Krobath-Metzger) – objavljeno na teh straneh). A zadnji avgustovski petek zvečer potem vsi trije v Vrata (namesto v Belo :-)), tam carboloading (Barbina hladna pašta) in v Šlajmerju pričakovano neuspešen poskus spanja med falango idrijsko-cerkljanskih verižnih smrčačev. Itak. Jebat ga. Še temno sobotno jutro. Ura in pol dostopa. Vstopimo nenavezani in v pohodni obutvi. Ter tako nadaljujemo. Dokler Boštjan za vsak slučaj, morda testirajoč naju – povabljenca, ne prepleza nekaj naslednjih raztežajev kot prvi v navezi treh (med navezovanjem nas prehititi tam takrat še

foto: Marijan Močivnik • www.marijanmocivnik.com

nenavezana dvojica in to je tudi ves opaženi sobotni promet v sicer menda kar obljudeni smeri), nakar vlogo prvega plezalca suvereno prevzame Barbi. Boštjan odslej do konca solira (s tem je rešen vlečenja štrika, je pa v nahrbtnik prevzel nekaj dodatne šare) in ji občasno pomaga pri **orientaciji**. Plezarija Nemške namreč ni težavna (niti meni, torej nikomur), zna pa biti menda orientacijsko kar zahtevna (verjemimo!). In potrebno je upoštevati tisti že omenjeni vertikalni kilometer – z vsem, kar to potegne s sabo. Vertikalni kilometri se razmeroma preprosto zapiše (19 črk in presledek) in hitro prebere, preverjeno pa zahteva malce več od primerljivo

ocenjene nekajmetrske smeri v opremljenem plezališču. Od mene je recimo podvig zahteval nekaj ur časa (ne bodimo malenkostni), dve frutabeli, poldrugi liter vode, pol litra izotonika in nekaj lističev večslojnega toaletnega papirja. In prav pride Simonovo kladivo. Izbiti mi je sicer dano samo za en klin a vseeno – tega uspešno. V lažjem, spodnjem, delu smeri nenamerno mimogrede (beri: po neumnosti zaradi neizkušenosti) **izvedem dva, v težjem delu pa enega strosarja*** (*delati/narediti ... strosarja mi od predhodnega vikenda pomeni plezati težje, kot je potrebno :-))). Za morebitne tamkajšnje poznejše podvige koga od bralcev je smiseln omeniti, da vrv, nadplezleac, naveze zgoraj in geologija občasno do redno z assistenco gravitacije prožijo navzdol znatne količine drobirja, pa tudi večjih skal. Sidrišča so sicer (menda ravno zato) postavljeno nekoliko iz padnice, a vseeno ... Podpisani sem se dvema projektiloma izognil za **mišjo dlako**. Morda za malo več. A nikakor dosti več kot za mišji kurac ([za več podrobnosti o tem kliknite na to povezavo!](#)). Najbolj zanimiv del Nemške je (poleg precej mokrega detajla pod izstopom) skoraj zagotovo legendarna Luska, z vsega nekaj decimetrov do nekaj več decimetrov široko in do nekaj metrov visoko špranjo med glavno steno in kdo ve kdaj proti jugu umaknjeno ozko skalno gmoto. Pogled v tisto razpoko požene v žile nekaj adrenalina in v možgane nekaj vprašanj o splošni smiselnosti tovrstnega početja

Marijan Močivnik

in o konkretnih razlogih za biti takrat tam, a potem se izkaže, da je vse skupaj precej lažje, kot se zdi. Celo meni. Torej komur koli. Čeprav si verjetno povprečno inteligenten osebek tam vseeno nikakor ne želi zdrsniti v globino. Že zakaj. Kakor koli, Boštjan pozneje pove, da je v Luski razmišljal, kako neprijetno bi bilo tam recimo doživeti potres. A brez panike – Triglav je z bovškega konca streslo šele dobri dve uri pozneje in smo lahko tozadenvno dogajanje tokrat le poslušali. Bo pa morda kdaj drugič bolj zanimivo! Čeprav v resnici upam, da ne. Nekajsekundni nizkofrekvenčni potresni zvok od vsepovsod je bil med sestopanjem precej srljiv že sam zase. Vreme smo si za opisano turo naročili ravno pravšnje – gospod načelnik in gospa soproga sta se razgibavala deloma v kratkih, deloma v dolgih rokavih, podpisani z učinkovito špehovo topotno izolacijo pa sem ves čas nikomur razkazoval bicepse v kratkih rokavih in na dolge rokave med zihranjem le občasno pomislil. Prvi neposreden, že slaboten sobotni sončni žarek, nas počaka šele prav na vrhu smeri (ko mi Boštjan reče: *evo, to je to!*), toliko da mi na srečo pokvari obvezeni selfi (ker je slab, mi ga ni treba objaviti), trudi se nas ogrevati nekam do Praga, malo pozneje pa predava štafeto čelkam, katerim se potem pridruži polna luna, ki meče ostro senco Triglava na sosednje pobočje. Edini res neprijeten občutek dneva me prevzame proti koncu sestopa, malo pred dvaindvajseto. Sledi vključitev telefona, klic Boštjanu, ki je že nekje spodaj in potem SMS s ključno besedo: PIVO! Ko okoli pol enajste, torej po 17 urah razgibanja (Boštjan je vsemu skupaj nekje zgoraj **rekel gibanje po gorskem svetu**) s soprogo stopiva na teraso že zaprtega Aljaževega doma, pri mizi čaka znana družba (Boštjan, Jure,

foto: Marijan Močivnik • www.marijanmocivnik.com

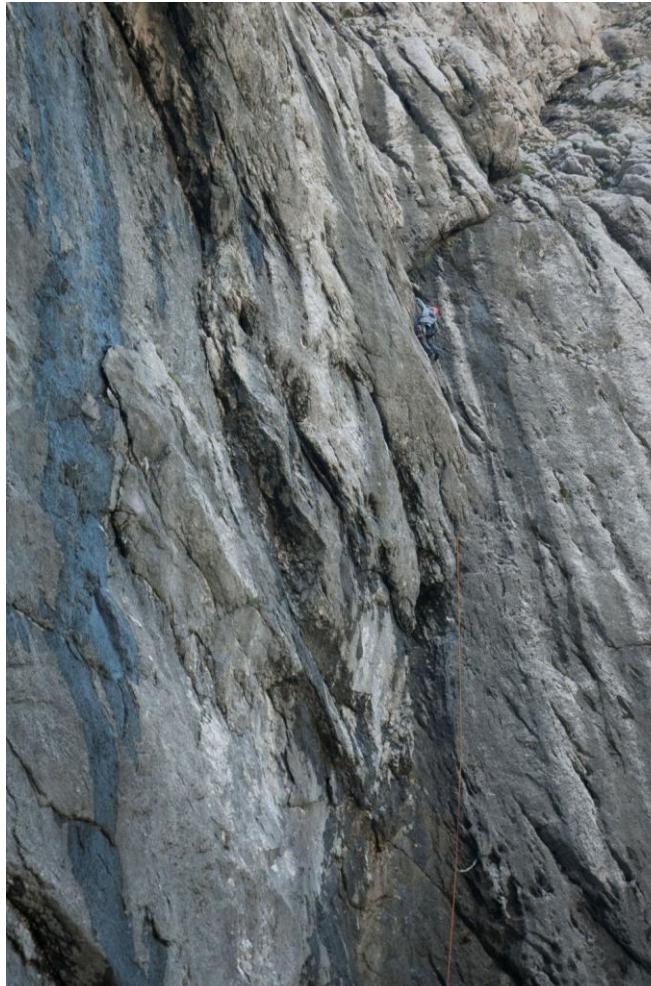
Peter) s steklenico naročenega piva. Hvala tistemu, ki jo je plačal. Medtem mi prileti še popoldan odposlani SMS – *ali bomo danes kaj v Beli?* Ne, sorry, danes zanesljivo ne. Nakar še vožnja do doma. In potem seveda v nedeljo znatno podaljšan spanec. ***Pod črto, iskreno:*** ***Hvala Boštjanu za povabilo in vodenje ter***

čestitke Barbi za suvereno plezanje v vodstvu. Čeprav so ji seveda bolj kot moje, pomembne Boštjanove pohvale. Razumljivo. Fakti: Dolga nemška smer, Triglav, IV-/III, 1000 m, 11 h Plezali: Barbi V. Močivnik in Marijan Močivnik, Boštjan Mikuž Sobota, 29. 8. 2015

Akademiska, VII-, 200m Vežica

»friko v dolgem dostopu...«

Ko sem klical Boštjana, če greva kaj v hribe, sem takoj vedel da ne bo pomoje. Kolega načelnik klajmber mi hitro pove, da njegove ambicije niso tako zelo nizke in, da on želi plezat. Omeni akademsko, jaz na internetu pogledam slike. Lepo. Spominja me na Paklo. Kurc, 3 ure dostopa. Skoraj zavrnem. Preferiram Vipavsko belo, kjer se človek lepo napleza, dostopa pa je max. 2 min. Sploh lepo je zadnjih nekaj let, ker je kolega klajmber Silvo in co. uredil stopničke, ki so dostop skrajšale na trenutno vrednost. Prej je bilo 5 min. Raje sem ostajal doma. Na tem mestu posebej omenjam, da sem med poletjem v Beli splezal 8a (kar naj bi bila klubska najtežja športna smer), t.i. **Mašo sprave.** Zdaj sem bojda zajeban. No v glavnem – kratek dostop. TO mi je všeč. Ampak tudi jaz sem ambiciozen človek, in se v prostem času preganjam za številkami, in sedma (eh, spodnja sedma, ampak na to lahko pozabimo...) stopnja v hribih se pač sliši boljše kot poplezavanje v Beli, pa še Boško mi je povedal, da bom lahko na poti spoznal njegovo tetu. Ona je nuna. Po poti sem spal, malo sem se zbudil le, ko smo pobrali Tineta. Nisem prepričan, če sem ga pozdravil. Kdo bi si mislil, da bova konec tega dne že najboljša prijatelja. Pridemo tja, vključimo desni žmigovec, zmanjšamo hitrost, zavijemo desno, zapeljemo na želeno mesto, ustavimo avtomobil, prestavimo v prosti tek(je to pravi izraz!?), zategnemo ročno zavoro, izključimo motor, damo vso nepotrebno robo v nahrbtnik in začnemo se sprehajat. **Kalvarija ajdovskega frikota se**

začne. Poti ne bi posebej opisoval. Lahko le rečem, da je bila pot nekoliko predolga, prestrma, preozka, ne da se mi hodit, kaj je ta občutek v nogah, umiram... **Waterv.** Pod steno se je moje vzdušje nekoliko izboljšalo. Dokler mi velecenjeni, spoštovani in predvsem najboljši načelnik vseh časov – alp. Boštjan Mikuž, ni povedal, da sta prva cuga moja. Pogledam, kje je smer. Menda se skriva pod slapom. **Odjebi, ne bom tega lezu.** Potem sta mi dečka zagrozila z 400m V+, kot alternativo in je šlo. Povežem ta dva raztežaja, zaštantam in začneta onadva spodaj lotita plezat. V izredno zadovoljstvo mi je dejstvo, da Boštjan pleza počasi, med plezanjem se pritožuje in preklinja, izraz na obrazu pa pravi, da ta tipo nima nobenega zaupanja v svoje od mrazu otredele (in predvsem zelo šibke) prstke. He-he. Res komična situacija. Priželjivi nasmešek mi z obraza zbrise valček bolečinčke, ki jo človek začuti, ko se mu odtajujejo prsti. Prideta. Povežem še dva raztežaja. Na vrhu naredim zelo lep štant. Zelo sem ponosen nanj. Upam, da ga je Tine ujel v objektiv. Mogoče ga ni, kar bi bila velika izguba za naslednje generacije tečajnikov, ker bi sliko lahko uporabljali v pedagoške namene. Tine dobi naslednji cug in nato smo pod detajлом. Tine ga prepleza, kot ta veliki, počasi (ne prepočasi), premišljeno in gotovo. Respekt do tipa. Do sedaj je Boštjan nosil nahrbtnik (v njem je imel svoje ta velike čevlje za hribe, ker si je zjebal gleženj in ne more hodit v normalnih), sedaj mi ga je pa predal. **Da bi izboljšala razmerje teže na nama, sem mu**

Vid Štrancar

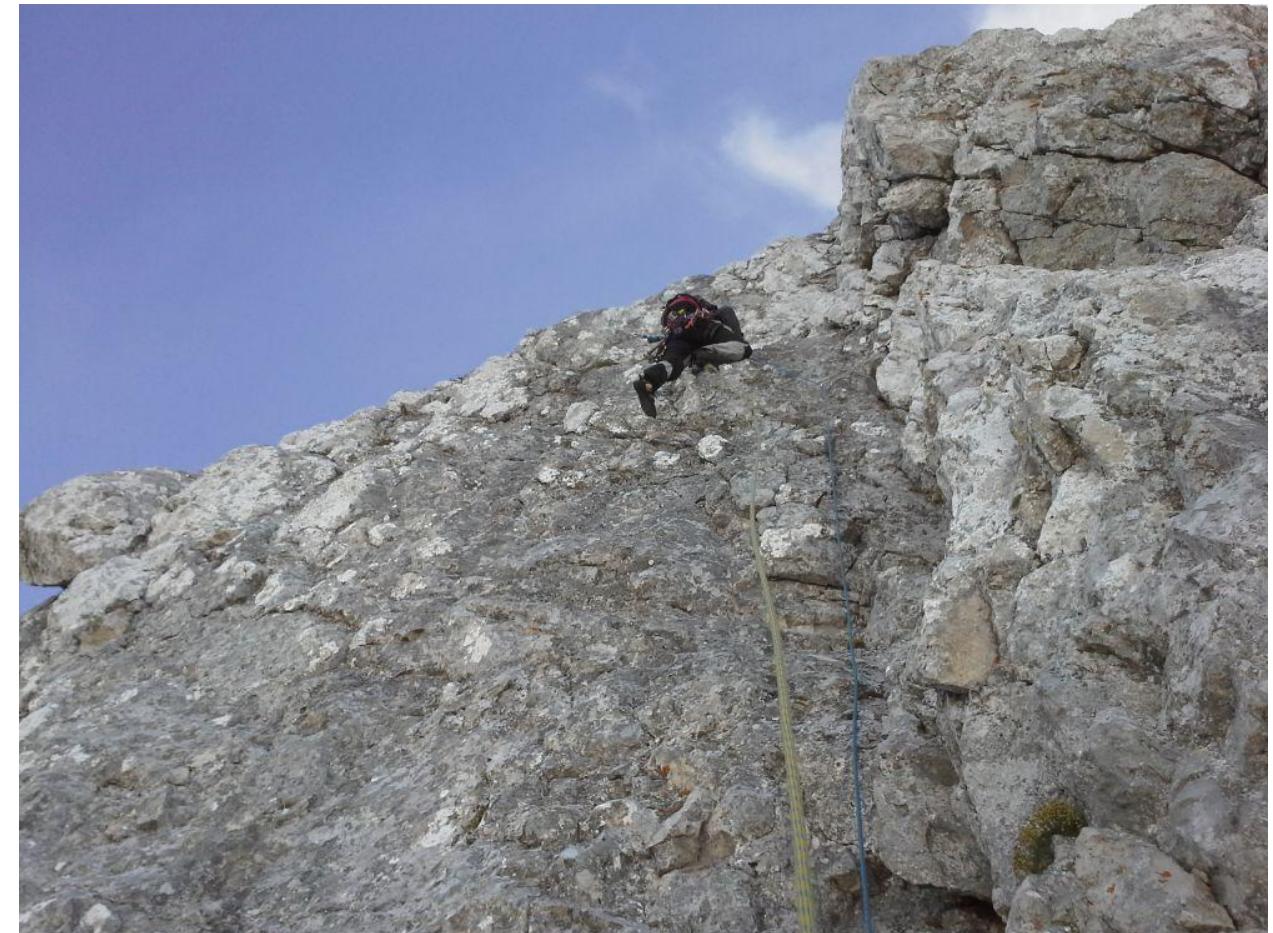
vrnil set jebic. Detajl je prečka v plati. Predstavljajte si da ste kvazialpinist na kvazistopih in kvazioprimekih, za vami pa pleza še en kvazialpinist, vendar ta brez nahrbtnika. Point? Rad imam besedo kvazi. Kakorkoli, po kratkem **zen-trenutku** sem navrhу raztežaja, pri Tinetu, in imam izvrstno priložnost opazovati mojstra pri delu. Boštjan prosto spleza tudi ta raztežaj. Še dva raztežaja po prijetni zajedi, ki ju vodi Boštjan mineta hitro in v prijetnem vzdušju. Na vrhu se zgubimo in nato abzajlamo. Zračno. Na tem mestu bi rad opozoril, da je vse to le fikcija. V resnici avtomobila ne znam parkirat. Lep dan, še naprej. Smer: Akademska smer, VII-, 200 m, Vežica, Plezali: Vid Štrancar, Tine Andrejašič, Boštjan Mikuž 12.9.2015

JZ raz Mangrta

»vrnitve...«

Zadnji dve leti sem imel precej težav z iskanjem psihološke volje za plezарijo. Egonova nesreča in stensko reševanje v prvi osebi ednine se mi je precej globoko vtisnilo v podzavest. Vse skupaj je pustilo posledice in prineslo skrajno zmanjšano iskanje krčev med zračenjem razkoraka. Zadevo so kar se vzponov tiče reševali predvsem turni smuki. Kot stare mame sem se zgovarjal, naposled pa je le prišel tisti dan, dan za začetek vrnitve. In kot primerna prva repriza vrnitve se mi je zdel Jugozahodni raz Mangrta. Smer, ki spada med **udobne (svedri) in uživaške (dobra skala in le en težji raztežaj)**. In sva šla. Z Egonom kakopak (car je vmes še naredil izpit za alpinista). Ob šestih zjutraj še v temi prideva na mangrtsko sedlo. Čelk seveda nimava, zatorej odkinkava do jutranjega svita. Dostopa je za tričetrt ure. Kmalu po sedmih zjutraj vstopiva. Megla, veter in mraz. Zanohtana in v rahlo robotskem gibу oddelava spodnje raztežaje. Prave avstrijske (55 m) in ne jajca 30 metrov dolga, kjer potem molzeš štrike kot mlekarica. Smer poleg dobre skale ponudi en odličen raztežaj odprte stenske petice varovane s 4 svedri. Egon suvereno. Mene pa pri zadnjem svedru detajla tako nanohta, da vpet v sveder kakšno minuto ogrevam kremlje. Po treh urah izplezava na trave, ki v sončem nudijo lepe razglede, v mešano dvoje pa tudi kakšno pregrešno misel. Midva imava meglo, petdesetko vetra, rokavice in pufovko. Romantika ni prisotna sploh. Še dobro, da ne izostane **malica s pršuto**. Objem megle naju prepriča, da se ne povzpneva na vrh Mangrta ampak se previdno spustiva po

slovenski nazaj na sedlo. Spust je siten, mokra skala, v bistvu najbolj delikaten del ture. Še pizza

pri italijanskih pizzajolotih v Logu pod Mangrtom in pot domov.

Kolofon

»številk je več kot klobas«

Izdal: Alpinistični odsek PD Ajdovščina

Elektronski naslov: info@ao-ajdovscina.si

Spletna stran: www.ao-ajdovscina.si

Trdopoštni naslov: Gregorčičeva 20, 5270 Ajdovščina

Urednik: Ožbej Marc, ozbej.marc@gmx.com

Pomočnik urednika: Matic z Lozic Štrancar

Naslovnica: Marijan Močivnik Močko

Lektor: Jenzik Živastvar - Za najdene pravopisne, slovnične in tipkarske napake ne izplačujemo honorarjev. Enkrat letno pa sprejemamo neposredne pripombe jezikovnih puristov. Pripombe lahko oddate tretjo nedeljo v avgustu na Gorenjskem turncu v severni triglavski steni.

Naklada: **vsak po svoje**

Fotografije: **člani sekcije inu drugi**

Sponzor: **prostičas.com**

Izdano v elektronski obliki, septembra 2015, vesti niso vpisane v razvid medijev, ker delujejo pollegalno.

Po mnenju Ministrstva za kulturo spada glasilo v sklop glasil marginalno deviantnih skupin, ki s svojim pozitivnim pogledom na svet močno ogrožajo obstoječe koncepte nikoli srečne in zadovoljene potrošniške družbe. Zato je še pred uvedbo enotne davčne stopnje obvezano plačevati dvajset klobas in dvajset litrov vina mesečno v sklad za zdravljenje obolelih za intenzivnim načinom doživljanja življenja.